Registered No. M. 2330.

"SIDDHANTHAM"
Vol. 11—No. 6.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத் திங்கள் வெளியீடு

"எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே"

மலர் கக	வெகுதான்ய ஆண்டு ஆனித் திங்கள் 1938ஆ ஜூன்மீ	இதழ் சு

உள்ளுறை

பத்திராசிரியர் : திரு. வி. உலகநாத முதலியார்

சைவ சித்தா[illegible]

'திருவருளகம்", 22-A, கல்லுக்காரத் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை.

காமக்கூர் தமிழ்ப்பேராசிரியர் மகாவித்வான்

கா. மு. சுந்தர முதலியார் அவர்கள்

பாராட்டுச் சிறப்புவிழா

வேண்டுகோள்

நம் நாட்டிற் பண்டைக் காலத்திற் புலவர்களை ஆதரித்துப்போற்றும் நல்ல வழக்கம் இருந்தது. அதனால் மொழிப்பற்றும், மொழி வளர்ச்சியும், நாகரிகமும் பெருகின. இத்தமிழ்நாட்டில் தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கெனத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் உழைக்கின்றவர் ஒரு சிலரேயாவர். அவர்களுள் பேராசிரியர் கா. மு. சுந்தர முதலியார் அவர்களும் ஒருவராவார்கள். தொண்டை நன்னாட்டு மக்கள்செய்த பெருந்தவப் பயனாகக் காமக்கூரில் தமிழ்த்தாயின் நன்மகனாராய்த் தோன்றி நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கட்குப் பண்டைக் குருகுல முறையில் தமிழ்க் கல்வியைக் கற்பித்துத் தமிழ் மொழியை வளர்த்துவருபவர் இப்பெரியார் என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றே. ஆதலால் இவரிடத்திற் கல்விகற்ற மாணவர்களும், மொழிப் பற்றுடையவர்களும் ஒருங்கு சேர்ந்து இப்பெரியாருடைய சிறப்பு விழாவைக் கொண்டாடுதல் இன்றியமையாத முதற்கடனாகுமென் றுணர்ந்து யாங்கள் இத்தமிழ்ப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளோம். தமிழ்ப் புலவர்களைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டுதல் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கந்தருதலும் தமிழ்த்தாயைப் போற்றுதலுமாகும் எனவுணர்ந்த அன்பர்கள் அனைவரும் இப்பணியைத் தங்கள் சொந்தப் பணியாகக்கொண்டு இயன்ற பேருதவிகளைச் செய்து உடனிருந்து நிறைவேற்றுவிக்க வேண்டுகின்றோம்.

இங்ஙனம்: கா. மு. சு. சிறப்புவிழாத் தலைவர்கள்,

கா. ப. இராமசாமி முதலியார், ஜில்லாபோர்டு மெம்பர், காமக்கூர்.
ந. சு. துப்புசாமி உடையார், மிராசுதார், நடுக்குப்பம். [னல்லூர்.
ச. ர. மாணிக்க முதலியார், கூட்டுறவு யூனியன் தலைவர், சம்புவராய
எஸ். ஏ. சோமசுந்தர முதலியார், பேங்கர், ஆரணி, (சைதாப்பேட்டை)
செயலாளர்: கீ. வேணுகோபால நாயகர்,
தமிழாசிரியர், ஊர்ஹீஸ் கல்லூரி, வேலூர்.

Reg.. M. 2330.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபோன் னம்பலவன்
ஞானதரு வாணியையுள் நாடு.

மலர் ௧௧ | வெகுதான்யஆண்டு ஆனித்திங்கள் 1938ஆம் ஜூன்மீ | இதழ் ௬

மரணமும்
மரண பயம் நீங்கும் வழியும்

[ஜி. சுந்தரமய்யர்]

“ தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கை நாற்றிநாம்
பாலார்க்கை யிட்டுத் தசைகொண்டு மேய்ந்த வகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதுளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.”

மரணம் என்பது உலகத்தில் நடைபெறும் ஒரு சம்பவம். மரணம் நாம் அடிக்கடிகாணும் ஒரு காட்சி. பல உறுப்புகள் அடங்கிய இந்தச் சரீரத்தில் உள்ளும் புறமும் சஞ்சரிக்கும் மூச்சானது நின்றுவிட்டால் மனிதன் இறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மூச்சு நின்றுவிட்டால் பல வேலைகள் செய்யத் திறமைவாய்ந்த இந்தச் சரீரம் கட்டைபோல் கீழே சாய்ந்துவிடுகிறது. நமது சரீரம் அசைவற்றுக் குளிர்ந்து

போய் நாற்றமேலிட்டு வீட்டிலிருக்க யோக்கியதை யில்லாத தாய் விடுகிறது. புலையனும் விரும்பாத புன்புலால் யாக்கை யாய்விடுகிறது. இடுகாட்டுப்பயணத்திற்குத் தயாராகிப் பிறகு கொளுத்தப்பட்டுச் சாம்பராய்ப்போய்விடுகிறது. இத்தோற்ற மாகிய புதுமையே சாவு என்பது. உயிரற்ற தேகத்தையே பிணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிறந்தவுடன் சிசுவென்று கொண்டாடப்பெற்று இறந்தவுடன் பிணமென்று இகழப் பெற்றுத் திண்டாடும் நாம், மத்தியகாலத்தில் பல பெயர் களைக் கொண்டும், பல வித்தியாசங்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், உண்டு, உறங்கி, களித்துக் கூத்தாடிக் கழிக்கும் வாழ்நாளும் ஒரு விந்தைத் தோற்றமெனலாம். தேகத்தின் முடிவுகாலம் மரணம் என்று ஏற்படுகிறது. ஜீவனும் மடிந்த தாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம்.

2. மரணம் என்பதை மிருத்யூ, காலன், எமன், நமன், என்று சொல்வது முண்டு. ஒரு மனிதனுடைய அந் திய காலத்தில் அவன் கருமத்திற்குத் தக்கபடி சுவர்க்கத் திற்கோ அல்லது நரகத்திற்கோ செல்வதற்காகப் பகவானு டைய நியாய ஸ்தலத்தின் தீர்ப்பைப்பெற எமதூதர்கள் அந்த மனிதனை இவ்வுலகத்திலிருந்து தூக்கிச் செல்ல வரு கிறார்கள்; அச்சமயத்தில் அந்த மனிதன் மரணமடைகிறான். ஆகவே, மரணம் தரும ஸ்தலம் பார்க்கப்போகும் கட்டாயப் பயணம் என்றாகிறது. இது மதநூல் கொள்கை என்று நவீ னக் கல்விமான்கள் கேலிசெய்வது முண்டு!

3. "குடம்பைத் தனித்தொழிய புட்பறந்தற்றே" என்றபடி ஒரு பட்சியானது தன்கூட்டை விட்டுப் பறந்து வேறிடம் செல்வது போலும், நாம் நமது சட்டையை மாற்றி வேறு சட்டை அணிந்து கொள்ளுவது போலும், கிழிந்த துணியைக் களைந்து புதுத்துணி யுடுப்பது போலும், ஜீவன் குறித்த நேரத்தில் இறைவன் சங்கற்பத்திற்குத்

தக்கவாறு இந்த சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறான் என்றும், ஜீவனுக்கு நாசமில்லை யென்றும், ஜீவனை சிக்ஷிக்கவோ அல்லது கௌரவப்படுத்தவோ யமதூதர்கள் அழைத்துச் செல்லுகிறார்க ளென்பது வெறும் கதை யென்றும், ஜீவனுடைய முன்னேற்றத்திற்காக மரணம் என்ற அனுகூல நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டுத்தான் தீரும் என்றும் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன. மண்ணைக் குடமென நாம் சொல்லி வரும் வழக்கம்போல தேகம் நாசமடைந்தபோது ஜீவன் இறந்ததாகப் பிரமிக்கிறோம் என்பார் சிலர்.

ஆகவே மரணம் என்பது பல்வகையான அபிப்பிராயங்களை எழுப்புவதாயிருக்கிறது. பிறப்பு இல்லையேல் தேகம் இல்லை. தேகம் இல்லையேல் மரணம் இல்லை. இது தெளிவு. பிறப்பு யாது என்று தீர்மானம் செய்தகாலத்தில் மரணம் யாது என்று நிரூபிக்கப்படும் என்று கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. சரீர ஜீவசம்பந்தம் ஓர் உலக விநோதம். அற்புதம் அதிசயமென்று தான் முடிவுகட்ட வேண்டியதாக்கிறது. ஈசன் திருவிளையாடல்; அவன் ஆணைக்குளடங்கியதே தோன்றலும், மறைதலும்.

4. அறிவு நூல்களைச் சற்று பார்த்தால் பிறவி ஒருபெரு வியாதியென்றும், வியாதியில் கிடப்பவன் ஒருநாள் இறப்பதுபோல் பிறந்தவன் இறந்தே தீரவேண்டுமென்றும், இறவாமலிருக்க முயற்சிப்பதைக்காட்டிலும் பிறவாமலிருக்க வழி தேடவேண்டுமென்றும் காண்கிறோம். பல விஷயங்களை விசாரம் செய்ய நமது புத்தியை உபயோகப் படுத்துகிறோமே யொழிய பிறவித்துன்பத்தை ஒழிக்க நாம் ஒருவரும் சிந்திப்பதாயில்லை. இதுவும் ஒருவிந்தை தான். ஏதோ ஒரு மரணத்தைப் பிறவிப்பிணிக்கு முடிவென்று சாதித்துவிட்டாலும் அல்லது செய்து கொண்டாலும் பிறகு பிறப்பில்லாமல்

தப்பலாம். பிறகு சுயேச்சை உண்டாகிறது. நமக்கு என்று கிட்டும்?

"மாவேழ் ஜனனம் கெட மாயைவிடா
மூவே டணையென் றுமுடிந் திடுமோ"

என்ற அருணகிரியார் புலம்பலை நோக்குக.

5. மரணம் நேர்வது விரோதமாயிருக்கிறது; வைத்தியநூல் நிபுணர்களையும் ஏமாற்றி விடுகிறது. வரும் வேளை தெரிகிறதில்லை. எப்படி எந்த சமயத்தில் சம்பவிக்கும் என்று அறிய முடியாத விஷயமாயிருக்கிறது. நேற்றிருந்தவனை இன்று காண்பது அரிதாயிருக்கிறது. இன்றிருந்தவன் நாளையிருப்பான் என்பதும் நிச்சயமில்லை. காலன் வெகு இரகசியமாய்க் கொண்டு போய் விடுகிறான். காரணத்தைக் கண்டவர்களோ வேளையையறிந்தவர்களோ கிடையாது. பல காரணங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆனால் மனதிற்குச் சமாதானம் வருவதில்லை. இறந்தே விட்டான் என்பவன் பிழைத்து வருகிறான்; கல் போலிருக்கிறான் சாகவேமாட்டான் என்பவன் திடீரென்று இறந்து விடுகிறான். என்ன காரணம்? காலம் முடிந்துபோய் விட்டது, போய் விட்டான் என்பது உலக வழக்கு; விதி முடிந்தது, இறந்தானென ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. பிறந்த காலத்தைச் சரியாய்க் குறிப்பது தப்புவதுபோல் மரண நேரமும் சரியாய்க் குறிக்க முடியாமலிருக்கிறது. மரணக்காலன் பெரிய கைதேர்ந்த திருடனாயிருக்கிறான்.

6. மரணம் எதையோ ஒரு சாக்கை முன்னிட்டுக் கொண்டுதான் நேரிடுகிறது. வியாதியி லிறந்தானென்றும், கல் தடுக்கி யிறந்தானென்றும், சாப்பிடும்போது புரையேறி யிறந்தானென்றும், மனோவிசாரத்தா லிறந்தானென்றும், புத்திர சோகத்தினா லிறந்தானென்றும் பல காரணங்களைச் சொல்லத் துணிகிறோம். சற்று யோசித்தால் ஸமர்க்கை

)கைவகளெல்லாம் வாஸ்தவமான காரணமாவதில்லை. இருந்த
ம் சாக்குப் போக்கில்லாமல் எமதூதர்கள் ஒரு
வனைக்கொண்டு போவதில்லை. ஏன் அப்படி அவர்கள் செய்ய
வேண்டுமென்பது எனக்கு நன்றாய் விளங்கவில்லை. ஒரு
வேளை காரணமில்லாமல் கொண்டு போனால் அவர்களைக்
கொலையென்னும் குற்றத்திற்காகத் தர்மராஜன் தூக்கிலிட்டு
விடுவான் என்று நினைந்து பயப்படுகிறார்களோ? என்
கருத்தை விளக்க ஒரு சிறு கதை இவ்விடத்திற்குப் பொருந்
தும். அது பாண்டியன் தரும நீதியை விளக்கவும் சொல்வ
துண்டு. அது சோமசுந்தரக் கடவுள் லீலாவிபூதியுமாகும்.
பாண்டியன் எல்லைக்குள் ஒரு பிராமணன் தன் மனைவியோடு
போய்க் கொண்டிருந்தான். தன் மனைவியின் தாகத்தைத்
தீர்க்கும் பொருட்டு அவளை ஒரு மரத்தடியில் படுக்கச்
சொல்லிவிட்டுத் தீர்த்தம் கொண்டுவரச் சென்றான். திரும்பி
வந்தபோது அவள் மார்பில் அம்பு பாய்ந்து இறந்து கிடக்கக்
கண்டான். அடித்துக்கொண்டு அழுதான். சற்று தூரத்தில்
ஒரு வேடன் தன் வில்லில் அம்பு கோத்திழுத்துக் கொண்
டிருப்பதைக் கண்டான். உடனே தன் மனைவியைக் கொன்ற
வன் இவ்வேடனே என்று நிச்சயித்து, அவனை யிழுத்துக்
கொண்டு போய்த் தன் மனைவியின் சவத்தையுங் காட்டி இந்த
அநியாயம் உன் செங்கோலுக்கழகோ என்று அரசனிடம்முறை
யிட்டான். வேடன், தான் கொல்லவில்லை என்று உறுதியாய்க்
கூறினான். அரசன் யாது செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்
துச்சோர்வடைந்து மதுரைமூர்த்தியை வேண்டிப் பிரார்த்தித்
தான். அன்றிரவு ஈசன் கனவில் வந்து "நாளை செட்டி வீட்
டில் கல்யாணம் நடக்கும்; அங்கே பிராமணனைக் கூட்டிக்
கொண்டு நீயும் சென்றால் இந்தச் சம்பவத்தின் மர்மம் புலப்
படும்" என்று வாக்களித்தார். அப்படியே அங்குச் சென்றார்
கள் ஊவர்கள்புலன்களுக்கு அறியமுடியாத விஷயங்களைஅறி

யும் திறமை அருளால் பெற்றார்கள். கல்யாண வீட்டில் எமதூதர்கள் சஞ்சாரஞ்செய்வதைக் கண்டார்கள்; ஆச்சரியப்பட்டார்கள்; அவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்தார்கள். 'நேற்று அந்தணன் மனைவியை அம்மரத்தில் வெகுநாளைக்குமுன் சிக்கிக்கொண்ட அம்பை விழும்படிச் செய்து அவளை இறக்கச் செய்தோம்; இன்றைக்கு எப்படி இந்தக் கல்யாணமாப்பிள்ளையைக் கொண்டு செல்வது? மாட்டுக் கொட்டத்திலிருக்கும் எருமையை அவிழ்த்து வீட்டிற்குள் விட்டு அதன் கால்பட்டுக் கீழேவிழும்படிச் செய்து சாகச் செய்வோம்' என்று பேசிக்கொள்வது இவர்களுக்குக் கேட்டது. உடனே சம்பவம் அம்மாதிரி முடிந்ததையும் கண்டார்கள். பிறகு சந்தேகந்தீர்ந்து அந்தணனும் வேடனும் தங்கள் வேலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். வேந்தனும் அகமகிழ்ந்தான். சாக்கில்லாமல் ஏன் மரணம் மனிதனைக் கொல்லாது?

7. உலகத்தில் காண்பவைகள் நமக்கு ஆறுதலைத் தருவதில்லை. நல்லவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள்; தீயோர்கள் சுகத்திலிருந்து உல்லாசமா யிருக்கிறார்கள். புராணங்கள் அதை நினைப்பூட்டுகின்றன. தர்மபுத்திராதிகள் பட்ட கஷ்டங்கள் பல; துரியோதனாதிகள் போகத்திலிருந்தார்கள். பிரஹலாதன் பலவிதமாய் வருத்தப்பட்டான்; ஹிரணியன் எல்லாராலும் சேவிக்கப்பெற்று வாழ்ந்தான். ஒன்றும் புரியவில்லை. உலகத்தில் இது சகஜமாயிருக்கிறது. இதைக்காணும் நாம் சில வேளைகளில் ஏன் அப்பா இவ்வுலகில் பிறந்தோம்; இறந்தொழிவோம் என்று நினைக்கிறோம், நினைத்தபடி செய்ய முடிவதில்லை; வெகு சங்கடமாயிருக்கிறது கஷ்டங்களைத் தாங்கமுடியாதவன் இறக்கப் பிரியப்படுகிறான். போகத்தையே இடைவிடாமல் பெற்றவன் தன் வாழ்நாள்கள் நீடித்திருக்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொள்ளுகிறான். இருவரையும் எமன் ஏமாற்றி விடுகிறான்.

8. மரணத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பவர்களே கிடையாது. இறந்து கொண்டிருக்கும் மனிதன்கூட அதைப்பற்றி நினைக்கிறனே என்பது சந்தேகம். பக்கத்திலிருப்பவர்களும் உயிரிருக்கும்வரை பிழைப்பான் என்று நினைக்கிறார்கள். இவர்களைப்போல்தான் அவனும் நினைத்திருப்பான் என்று தோன்றுகிறது. ஞாபகமிருக்கும் வரை "பிழைத்து விடுவேன்" என்று தானிருக்கிறன். ஞாபகமில்லாமல் போன பிறகு என்ன சிந்தித்தான் என்று சொல்ல முடியவில்லை. 'இப்படி நினைத்திருப்பான்; அப்படி நினைத்திருப்பான்; இதைச் சொல்ல எண்ணினன்; அதைச்சொல்லப் பிரயத்தனப்பட்டான்; சமிக்கை இப்படி காட்டினன்; அவன் வரும்வரை உயிரிருந்தது' என்று பல விதமாய் அவன் பந்துக்கள் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அவற்றின் உண்மையை நிர்ணயிக்க முடியாமல் போய்விடுகிறது. யாவருமிருக்கும் போதே ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஜகஜ்ஜாலக்கள்வனுகிய காலன் உயிரை அபகரித்துப்போய் விடுகிறன். தப்பமுடியாது; வாஸ்தவம்தான். ஆனல் ஒரு சாவித்திரி, ஒரு மார்க்கண்டேயன், எமனை வென்றுவிட்டார்களே. இக்கதைகள் பொய்யோ ; பொய்யுமல்ல. மரணத்தை வெல்வது கஷ்டம்தான் ; கஷ்டமென்று விடவுமுடியவில்லையே; முயற்சியால் அவன் அருளைப்பெறவேண்டும். மனிதப் பிறப்பு வாய்த்ததும் அதற்கே. "பாலனை இன்றே பாடுங்கள், காலனை வென்றே யாடுங்கள்" என்னும் சீரிய மொழிகளை நேயர்களுக்கு ஞாபக மூட்டுகிறேன்.

9. ஜகதீசன் உலகத்திலுள்ள மன்னுயிர்களை யெல்லாம் இரட்சித்துப் பாரபட்சமில்லாமல் தனது அரசாட்சியை நடத்தி வருகிறன் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறேம். அறிவு நூல்களின் முடிவுமதுவே. இருந்தாலும் பல சமயங்களில் பல வினக்களும் பல சந்தேகங்களும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

ஒரு பக்தன் பாடுகிறான். பக்தர்கள் வாக்கைப் பழுது என்று தள்ளல் நியாயமில்லை.

"நின்பக்க லன்பிலாப் பாவியர் படுந்துயரம்
நின்னடியர் தாமுறுவதும்
நினையென்று மறவாத புண்ணியர் பெறுஞ் செல்வம்
நின்மூடர் தான் பெறுவதும்
அன்புடன் நல்லறஞ் செய்தரும சாலிக
ளல்லலான் மன நோவதும்
அறந்தனை மறந்திடும் அசத்தியப் பேயர்கள்
அகமகிழ்ந்தே வாழ்வதும்
உன்மகிமை யோவலது கலியுகப் பெருமையோ
வுனையன்றி யணு வசையுமோ
உலகினில் கண்கண்ட மெய்யான தெய்வமே
உயர்பரங் குன்றிலுறைவாய்
வன்பகை சூர்வேர் களைந்ததுபோ லென்பகையை
மாற்றிடும் வடிவேலவா
வண்ணமயில் வாகனா பொன்னேரகப் பதியில்
வளர்சாமி நாத குருவே."

ஆனால் காலன் விஷயத்தில் இச் சந்தேகங்கள் ஏற்பட நியாயமில்லை. மண்ணிலிருந்து உண்டான எல்லா உயிரையும் மண்ணிற்கே சேர்த்து விடுகிறான். வியாதிக்காரன் அயர்ந்து தூங்கும்போது ஒரு வேளை இறந்து விட்டானோ என்று சந்தேகப்பட்டு அடிக்கடிபோய் பார்க்கிறோம். இறந்த பிற்பாடு ஒருவேளை தூங்குகிறானோ என்று சந்தேகப்படுகிறோம். நமக்கு வேண்டியவர்கள் இறப்பதில் நமக்குச் சம்மதமே கிடையாது. எப்படி அழுது வேண்டினாலும் விடுவதில்லை. ரூபவான், சீமான், தீரன், வீரன், வேந்தன், உயர்குலத்தான், தாழ்ந்த வகுப்பான், நிபுணன், அசடன், பணக்காரன், ஏழை எல்லோரையும் மரணம் பிடித்தே விடுகிறது; எல்லாரையும் சமப்படுத்தி விடுகிறது. பாரபட்சம் என்ப

யாது. கடமையைப் பூர்த்தி செய்வதில் நிகரற்றவன் ; தண்டனை விதிப்பதில் நிஷ்கண்டகன். உலகில் தருமம் நடைபெறுமோ என்ற சந்தேகம் யமனுள்ளவரை கிடையாது என்று நினைக்க வேண்டியதா யிருக்கிறது.

10. மரணம் என்றால் யாவரும் "ஆ, அப்பா" என்கிறார்கள்; பயப்படுகிறார்கள். ஓடி ஒளிந்து தப்ப முடியுமோ? நேர் நின்று சண்டை செய்து வெல்ல முடியுமோ? தந்திரமுண்டோ? வாழ்நாளை வீணில் கழித்த நடைபிணங்கள் அடையும் பீதிக்கு அளவேயில்லை. அறத்தில் நின்றவர்கள் "மரண ப்ரமாதம் நமக்கில்லையாம்" என்றிருப்பார்கள். போகமே ஜன்ம சார்த்தகம் என்று நினைத்து ஆயுளை வீண் செய்தவன் மரணத் தருவாயிலும் சுயநன்மையே கருதுகிறான். தன் யோக்கியதைக்குமீறி தனக்கு எல்லாம்கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான். எவ்வளவு பிறரிடத்திலிருந்து சுரண்டமுடியுமோ அவ்வளவும் வெகு சாமர்த்தியமாய்ச் சுரண்டிவிடுகிறான். சுரண்டிப் புரண்டிப் பணக்குவியல் சேர்த்துவிட்டு வியாதியால் அவஸ்தைப் படும்போது பல வீண மனோராஜ்ஜியங்கள் செய்கிறான். வியாபாரத்தில்மோசம் செய்வதும் ஏமாற்றுவதும் உலக வழக்கமாய்த்தா னிருக்கிறது. பலபேர்கள் நடந்தபடிதானே நடந்தேன். தன்னைத் தான் பேணுதலும், காத்துக்கொள்ளுதலும், மைந்தர்களுக்குத் தேடிவைத்தலும் தவறோமோ? தருமத்திற்கு இவ்வளவு வைக்கலாமென்றிருக்கிறேன். எப்படி ஏற்பாடு செய்யலாமென்று யோசிக்கிறான், பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பரம ஏழை; கொஞ்சம் அவருக்குக் கொடுஎன்றால் ஏன் அவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்கிறான். போகாத வியாதியை நீக்கப் போலிக் வைத்தியருக்கு ஏராளமாய்த் தடையின்றிக் கொடுக்கிறான். "ஒரு ஏழையின் கடனைக் கேளாமல் விட்டுவிடு, வியாதி போய்விடு"மென்றால் நம்பமாட்டேன் என்கி

"தாய் தகப்பனில்லாத இந்தச் சிறுவனுக்கு ஒரு பத்துரூபாய் கொடு" என்றால் கொடுக்கத் தயங்குகிறான். இந்தவிதமாய் ஜனங்கள் சுவாசமிருக்கும்வரை பிழைப்போம் என்று நம்பி வீண் எண்ணங் கொண்டு மண்ணில் போய்ச் சேருகிறார்கள்.

11. அநுயாச மரணத்தை மனிதன் வேண்டுகிறான். இப்படி விரும்புவதும் சுயநலத்தை உத்தேசித்தே. ஒரு வியாதிக்காரனை அருகிலிருப்பவர்கள் கட்டிக் காத்தாலும் தன்னைக் கவனிப்பவர்கள் ஒருவருமில்லையே என்று ஓலமிடுகிறான். எதைச் செய்தாலும் திருப்தி அடைவதில்லை; தலையைப் பிடி, காலைப் பிடி, கையைப் பிடி என்று கத்துகிறான். வியாதி சௌக்கியமாய் விட்டால் கை, கால், தலையைப் பிடித்தவர்களை மறந்து விடுகிறான். 'என்ன செய்து விட்டீர்கள்; என் தலைவிதி நன்றாயிருந்தது; பிழைத்தேன்' என்கிறான். நம்மில் பல பேர்கள் அப்படித்தான். மனித சுபாவம் இப்படியிருக்க, அநுயாச மரணத்தை விரும்புகிறவன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று எண்ணியும் நிச்சயித்தும் இப்படி வேண்டுகிறான் என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது. வேண்டினாலும் விரும்பினாலும் கிடைத்துவிடுமோ? பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்; பூசைசெய்து ஈசனருளைச் சம்பாதித்திருக்க வேண்டும்.

12. மரணவேதனையென்பது ஒருவனுக்கு ஒருமாதிரி, மற்றொருவனுக்கு வேறுமாதிரி என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல முடியாது. மரண வேதனை ஒரே மாதிரி என்று கொள்ளல் தவறாகாது. விளக்கு அணைவதைக் கவனித்தவர்கள் இதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். பட், பட் என்று துரிதமாய் அடித்து விட்டு அணைகிறது. அதுபோல் உள்ளும் புறமும் சுவாசம் வேகமாய்ச் சென்று நின்று விடுகிறது. விளக்கு எண்ணெயில்லாமலோ போதாமலோ மங்குவதை எப்படி அணைதல்

என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாதோ அதுபோல் வியாதிக்காரன் படும் அவஸ்தையெல்லாம் மரணவேதனை என்று சொல்ல முடியாது. நின்ற நிலையில் ஒவ்வொரு தளையாய் உதிரப்பெற்று உலர்ந்து போய்க் கடைசியாகக் கீழே சாய்கிறது ஒரு மரம். பெரும் காற்றினால் மோதப்பெற்று மற்றொரு மரம் சாய்ந்துவிடுகிறது. பிறகு இலைகள் உதிரப்பெற்றுக் காய்ந்துபோகிறது. கீழே விழுதல் மரத்திற்குச் சாதல் என்று ஒப்புக்கொண்டால் வேதனை சமம் என்றே சொல்வது தப்பிதமில்லை.

13. "பிறந்ததுண்டானாலன்றோ பிறகு சாவதுதானுண்டாம்." பிறத்தலும் பொய்; இறத்தலும் பொய்; போலித் தோற்றம் என்று சாதிப்பதுமுண்டு. இது ஒருவேளை அனுபவத்திலறியவேண்டிய விஷயம் போலும்! பிறந்தவன் இறந்தே தீரவேண்டும்; இறந்தவன் பிறந்தேயாக வேண்டும். இவ்விஷயங்களை ரூபித்து அடையும்பலன் என்னவோ; நன்றாய் விளங்கவில்லை. பிறந்தாய்விட்டது; இறவாமலிருக்க முயலலாமோ, இறந்து விட்டால் பிறவாமலிருக்க முயலலாமோ என்பது விளங்கவில்லை. அத்தானத்தில் சுயேச்சை நமக்கிருப்பதாக ரூபிக்க வொண்ணாது. இறந்தபிறகு எங்கே செல்கிறோம்? என்னமாய் முடிகிறது? ஜீவனால் செய்யக்கூடியதென்ன என்ற விஷயங்களெல்லாம் பெரும்பான்மையோருக்குந்தெளிவாய்த் தெரியாததா யிருக்கின்றன. இம்மாநிலத்தில் பிறந்தேதான் முத்தியடைய வேண்டுமென்பது நூல்களின் துணிவு. ஆகவே சாவாமருந்தைத் தேடவேண்டும். பிறவாமலிருக்கவேண்டும். "மாமலையிலுள்ள மருந்தே பிணி தீர்க்கும்", "பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர், நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்," இவ்வாக்குகளைத்தான் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

14. சாத்திரங்களில் நமக்கு இருநிலை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பந்தத்திற்குக் காரணமான மனை, மக்கள், தனம்

முதலானவைகளை விட்டுத் துறவு பூணல் அல்லது பந்தத்திற் கிடையே தளராமல் நின்று தியாகத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டு ஒன்றிலும் ஒட்டாமல் இல்லறம் நடாத்தல். இவ் விரண்டில் எது பெரிது என்ற வாதத்தில் நுழையவேண்டிய அவசியமில்லை ; இரண்டும் சமமே. கடமைகளைச் சாத்திரத் தில் விதித்தபடிப் பேணிநடப்பவனே பெரியவனுவான். தரு மங்களைச் சொல்வதோ அறிவதோ சுலபம். அனுஷ்டிப்பது கடினம்தான். " கற்கக் கசடறக் கற்றபின், நிற்க அதற்குத் தக". என்று மார்தட்டுகிறோம். நம் நிலையைக் கவ னிப்பதில்லை. நளனை நாம் அறிவோம். அவன் சதுர்த்தச (14) வித்தைகள் கற்றவன். இவன் இப்பதினான்கு வித்தை களும் தெரிந்துகொள்வதற்காக நான்கு தசைகளைக் கொடுத் தான் என்று சொல்வதுண்டு. அவைகள் "படிப்பது படித் ததை அறிந்து கொள்வது, படித்ததின்படி நடப்பது, மற்ற வர்களை நடக்கச்செய்வது."

நமக்குப் பெரும் நோய் வந்துவிட்டால் கசப்பான மருந்து, விலை உயர்ந்த மருந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறோம். கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுகளி லிருக்கச் சம்மதிக்கிறோம். வியாதி தீராது, மருந்து உபயோகமில்லை யென்று அறிந்தா லும் சாப்பிட்டுப் பார்க்கிறோமல்லவா ?

பிறப்பும் இறப்பும் வியாதிகள் ; வைத்தியநாதன் ஜக தீசன்; சாவை வென்றவன் மார்க்கண்டன்; ஈசனை மருந்தாக அடைந்தான்; கூத்தன் உதவியால் கூற்றைவென்றான். நமக் கும் எவ்வுயிர்க்கும் அவரே மருந்து. நாமும் நமனைவென்று கர்ச்சிக்கலாம்.

15. மரணம் என்ற வியாதிக்குப் பக்தியே மருந்து. அதுவே உணவுமாகும். அகந்தையை யொழித்துச் சரணம் புகுதல் வேண்டும். ஆரோக்கியமும், ஆயுள் விருத்தியும் கொடுக்க வல்ல ஔடதம் இதுவே. பக்தனுக்கு மரணபய

யில்லை. ஆயுள் வலி யிருந்து காலனணுகாமல் காக்கும் பலத்தையும் அடைகிறான். நாமெல்லாரும் மார்க்கண்டனாகி மார்க்கண்டனா யிருக்கவேண்டும். நீலகண்டம், நீலகண்டம், நீலகண்டம் என்று பன்முறை சொல்லவேண்டும். ஞானசம்பந்தர் திருச்செங்கோட்டில் 'நீலகண்ட' மென்று முடியும் தேவாரம் பாடித் தன்னைச் சார்ந்தார் மலைசுரமொழியப் பாடவில்லையா? அவ்வட்டாரத்திலே இன்றும் மலைசுரமில்லாமலொழியவில்லையா? இச்சம்பவத்தை வெறும் கதையென்று நினைக்கும் மனப்பான்மை கொண்ட நேயர்களுக்கு இயங்க வேண்டியதைத் தவிரச் செய்யக்கூடியது யாதொன்றுமில்லை.

வியாதிக்காரனுக்கு வயித்தியன் பேரில் நம்பிக்கையும், அவன் மருந்து கட்டாயமாய் குணத்தைச் செய்யும் என்ற நிச்சயமும் வியாதி தீருவதற்கு எப்படி முக்கியமோ, அது போல மரணப் பிணியையும் பிறவிப் பிணியையும் ஒழிக்க ஈசன் துணைதான் மெய்த்துணை யென்று நம்பும் உறுதி வேண்டும்.

"சூலம் பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்துவருங்
காலன் றனக்கொரு காலுமஞ் சேன்கடல் மீதெழுந்த
ஆலங் குடித்த பெருமான் குமார னறுமுகவன்
வேலுந் திருக்கையு முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே."

அருணகிரியார் பெருத்த பாருள்ளாருக்கு எச்சரிக்கை செய்யுங் கருத்தோடு பாடிய கந்தரலங்காரச் செய்யுளை எழுதி விட்டு இக்கட்டுரையை முடிக்கப் பிரியப்படுகின்றேன். ஈசனைக் காலையிலும் மாலையிலும் நினைக்கும் எண்ணத்தை விட்டோம். பல அல்லல்களில் சிக்கி விழிக்கிறோம். அவன் நாமமே கைகண்ட மருந்து. அது மதியால் வித்தகனாகவும், மனதால் உத்தமனாகவும் செய்யும்.

"அழித்துப் பிறக்கவொட் டாஅயில் வேலன் கவியைஅன்பா
லெழுத்துப் பிழையறக் கற்கின் றிலீரெறி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன் றோகவி கற்கின்றதே."

தலைமைப் பேருரை*

"நல்லாற்றவ ஞானநன்குடையர் தம்மடைந்தவர்க் கருளீய
வல்லர் பார்மிசை வான்பிறப்பிறப்பிலர் மலிகடன் மாதோட்டத்
தெல்லையில்புக ழெந்தைகேதீச்சர மிராப்பக லினைந்தேத்தி
அல்லலாசறுத் தானடியிணை தொழு மன்பரா மடியாரே."—சம்பந்தர்.

"வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்."—சேக்கிழார்

சிவநேயச் செல்வர்களே, செல்விகளே !

உங்கள் பொன்னார்திருவடிகட்கு அடியேனது வணக்கம் உரியதாகுக. உங்கள் தென்னிலங்கைத் திருநாடு, திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோணமாமலை என்னும் இரு பாடல்பெற்ற சிவத்தலங்களையும், கதிர்காமம் என்னும் முருகப்பெருமான் ஆடல் புரியும் திருத்தலத்தையும் தனக்கு அணிகலனாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. "தள்ளா விளையுளுந் தக்காரும் தாழ்விலாச்—செல்வருந் தொக்கது நாடு" என்னும் திருக்குறளுக்கிலக்கியமாய்த் திகழ்வதும் உங்கள் நாடன்றோ! சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் புத்துயிரளிக்கத் திருஅவதாரம் செய்த ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள், உயர்திருவாளர்கள் சபாபதி நாவலரவர்கள், அம்பலவாண நாவல சுவாமிகள், மகாவித்வான் பொன்னம்பலம்பிள்ளையவர்கள், சங்கர பண்டிதரவர்கள், சாமிநாத பண்டிதரவர்கள், சிவப்பிரகாச பண்டிதரவர்கள், காசிவாசி சி. செந்திநாதையரவர்கள், அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை

[*கொழும்புமாநகர் விவேகானந்த சபையின் 35-ஆவது நிறைவு விழாவில் (29-5-28) தலைமைவகித்த தூத்துக்குடி [illegible]ாந்த ஆசிரியர் உயர்திரு. ந. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்கள்

யவர்கள், சபாரத்தின முதலியாரவர்கள், சி. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள், திருவிளங்கமவர்கள் முதலிய பல வித்துவ சிரோமணிகள் தோன்றியதும் உங்கள் திருநாட்டிலன்றோ? சைவமும் தமிழும் தழைக்கப் பெருங்காவலராயமர்ந்து குன்றுச்செல்வமும், பொன்றுப் புகழும் பொலிந்துவிளங்கிய உயர் திரு குமாரசுவாமியார், இராமநாதர், அருணாசலத்தார் என்னும் மும்மணிகள் தோன்றியருளியதும் உங்கள் தென்னிலங்கைத் திருநாட்டிலன்றோ! இத்தகைய திருநாட்டின் தலைநகரமாய்க் கலந்தருபொருளும் நிலந்தருபொருளும் நிறைந்து நிலமகட்கொரு திலகம்போன்று விளங்கும் கொழும்புமாநகரமாகிய இத்திருநகரின்கண், அமெரிக்கா முதலிய மேலைநாடுகட்குச் சென்று இந்து சமயம் இணையற்ற ஒரு மெய்ப்பெரும் சமயம் என்பதனை நாட்டி வெற்றிமாலை சூடிய முனிபுங்கவராகிய ஸ்ரீவிவேகானந்த சுவாமிகள் திருப்பெயரால் நிறுவப்பெற்றுள்ள விவேகானந்த சபையாகிய இச்சீரியசபையின் முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டுநிறைவு விழாவைக் கொண்டாடி மகிழுதற்பொருட்டு அறிவிற்சிறந்த நீங்களெல்லீரும் ஈண்டுக் குழுமியிருக்கின்றீர்கள். இப்பேரவை பொன்னம்பலம் போன்று விளங்குகின்றது. இதற்கு அம்பலவாணனே அன்றி அவன் மெய்யருள்பெற்ற அடியவர் ஒருவரோ தலைமை பூணுதலே தக்கதாகும். கல்லாதவரிற் கடைப்பட்ட நாயேன் தலைமை தாங்குதற்கு எவ்வாற்றானும் உரியேனல்லேன். அங்ஙனமாகவும் அடியேனைத் தலைமை வகிக்குமாறு ஆணையளித்திருக்கின்றீர்கள். இவ்வாறு தாங்கள் ஆணையளித்தமைக்குரிய காரணத்தை அடியேன் நன்குணர்வேன். அது, ஐம்பது ஆண்டுகட்கு மேலாகச் "சித்தாந்த சைவச் செழும்பயிரைச் செம்மையாக வளர்த்துவரும் தூத்துக்குடிச் சைவசித்தாந்த சபையில் நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தமியேன் ஒரு தொண்டனாக அமர்ந்து இயற்றிவரும் சிறிய

களைப் பெரிதாக மதித்துள்ளமையேயாகும். இனி, அன்பர்களாகிய உங்கள் ஆணையை மறுத்தல் தகாதெனவஞ்சியே இட்டபணியைத் தாழ்மையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அன்பர்களே !

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே"

எனத் திருவாதவூரடிகள் கூறியருளியவாறு கோனாகியானெனதென்றவரவரைக் கூத்தாட்டுபவன் எல்லாம் வல்ல சிவபரஞ்சுடரேயாதலின், அவன் திருவருள்வழியின்று அடியேற்கு அளித்த தலைமைப்பணியைச் செய்து முடிப்பேனாக.

பெரியோர்களே !

நாமெல்லாம் சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ்பெற்றிருக்கின்றோம். ஆதலின் அதன் அருமை பெருமைகளை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளுதல் நலனெனக் கருதி ஒருசில ஈண்டுக் கூறுகின்றேன்.

க. சைவ சமயத்தின் பழைமை

சைவசமயம் இன்னகாலத்துத் தோன்றியது என்பதை அறியக்கூடவில்லை. கடற்கோட்பட்ட லெமூரியா கண்டமே முதற்கண் மக்கள் வாழ்ந்த இடம் என்றும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்ட சமயம் சைவசமயமே என்றும் சில சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அன்றியும் சிதம்பரம், திருவாரூர், மதுரை முதலிய தலங்களிலுள்ள திருக்கோயில்கள் மிகப் பழையகாலத்தன என்பதை அவை

தாமே காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. சுமார் ஆயிரத்து முந் நூறுஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்தருளிய அப்பர்சுவாமிகள்,

"ஒருவனு யுலகேத்த நின்ற நாளோ
ஓருருவே மூவுருவ மான நாளோ
கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ
காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ
மருவனாய் மண்ணும் விண்ணும் தெரித்த நாளோ
மான்மறிக்கை யேந்தியோர் மாதோர் பாகந்
திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ
திருவாரூர்க் கோயிலாக் கொண்ட நாளே"

எனக் கூறியவாற்றால் இவ்வுண்மை இனிது விளங்கும். இனி இச்சமயம் மிகப் பழைய காலத்ததேனும் என்றுமோ ரியல்பினனாகிய இறைவனைப்போன்று தன்னியல்பிற் சிறிதும் மாறுபடாதிருத்தல் வியப்பன்றோ !

உ.

இனி, இக்காலத்து மேற்றிசை அறிவியல் வல்லார் தமது ஓர்த்துணரும் ஆராய்ச்சித் திறத்தாற் காணப்பெறும் தத்துவ உண்மைகட்கு மாறுபட்டு ஒழியும் சமயங்களோ பல. ஆனால் நமது சமயம் முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றிய னும் இறைவனைப்போல புதிய தத்துவ ஆராய்ச்சிக் கொள்கை கட்கும் ஒத்தனவாகவே காணப்படுகின்றது. "இல்லது வாராது உள்ளது போகாது" "ஓரியல்புடைய பொருள் மற் ருேர் இயல்புடைய பொருளாக மாருது" என்பன போன் றவை தற்கால ஆராய்ச்சிக்கும் நமது சமய தத்துவ ஆராய்ச் சிக்கும் ஒத்தனவே யாகும். காணப்படும் சடப்பொருள்களா கிய அறிவில்பொருள்களெல்லாம் 'மாயை' என்னும் முதற் காரணமாகிய ஒன்றினின்றே உண்டாவன என்பது நமது

கஅ

சமயக் கொள்கை. உலகிற்குரிய மூலப் பொருள்கள் பலவுள எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பொழுது எல்லாம் ஒரு பொருளினின்றே தோன்றுகின்றன என்னும் நமது சமய முடிவுக்கு வந்திருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இன்னும் நவீன ஆராய்ச்சியாளரால் கண்டறியப்படாத தத்துவங்கள் பலவுள. தத்துவங்களின் உண்மைகூற எழுந்த ஏனைச் சமயங்களும் ஆன்ம தத்துவமாகிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுடன் நின்று விட்டன. நமது சைவ சமயமோ அவற்றின் மேலும் வித்தியா தத்துவ, சிவ தத்துவங்களாகிய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் உளவெனக் கூறி அவற்றின் இயல்புகளையும் விளங்க உரைக்கின்றது.

௩. ஏனைச் சமயங்களைத் தழுவல்

இனி, மாணவர்களின் அறிவு வேற்றுமைகட்கு ஏற்ப ஒரு கலாசாலையில் பல வகுப்புகள் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது போல, மக்களின் புண்ணிய பரிபாகத்திற்கேற்பப் பல சமயங்கள் வேண்டப்படுவதும் நியாயமே யாகும். இவ்வுண்மையுணர மாட்டாத சமயங்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் தானே மெய்ச்சமயம் என்றும், மற்றைச் சமயங்களெல்லாம் பொய்ச் சமயங்கள் என்றும் அவற்றின் வழி ஒழுகுவோர் நிரயமே புகுவர் என்றும் கூறக் காண்கின்றோம். ஆனால் நமது சமயமோ அவ்வாறு கூறுவதில்லை. பெருங் கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவன் எல்லா உயிர்களையும் தனது திருவடிக்கு ஆளாக்கிப் பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வத்தை அவற்றிற்கு அளித்தல் வேண்டும்என்னும் திருவுள்ளமுடையனுகலானும், இக்கருத்துப்பற்றியே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் ஓவாது செய்துகொண்டிருக்கின்றுனுகலானும் எச்சமயநெறி நிற்பினும் அன்னுரை ஆட்கொண்டருளுவானெனவே கூறும்.

"விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயம் செய்தே
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்"

என்பது அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கு. அன்றியும் நமது சைவசமயம் ஏனைச்சமயப்பொருள்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் வன்மை மென்மைகட் கேற்பப் புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப் புறச்சமயம், அகச்சமயம் என நான்கு பிரிவுகளாக வகுத்து அவற்றைத் தனக்குப் படிமுறையாகக்

௧. சமயப் பொருள்பற்றிய ஆராய்ச்சி

௭, ஏனைச் சமயங்களெல்லாம் தத்தம் உண்மைகளை வாளாகூறி யொழிந்தனவேயன்றி அவற்றை அளவைகளான் ஆராய்ந்து நிலைநிறுத்தவில்லை. ஆனால் நமது சமயமோ அவ்வாறின்றிப் பொருளுண்மைகளையும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் அளவை முகத்தான் ஆராய்ந்தே முடிவுகட்டியிருக்கின்றது. ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரால் அருளிச்செய்யப் பெற்றுள்ள சிவஞான போதம் என்னும் ஒப்பரும் நூலை ...வாமாக. அது, பொது உண்மை யென இரு காரங்களையும், பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் என நான்கு இயல்களையும், ஒவ்வோர் இயலினும் பல அதிகாரணங்களையும் வகுத்துக்கொண்டு பதி-பசு-பாசம் என்னும் முப்பொருள்களைப்பற்றிச் செய்யும் ஆராய்ச்சித்திறன், மிகவும் நுட்பமும் செப்பமும் செறிந்ததாகக் காணக்கிடக்கின்றது. இவ்வாராய்ச்சியில் வேதாந்த சூத்திர மாபாடியக்காரர்களான ஸ்ரீ சங்கர, இராமாநுஜ, மத்துவ ஆச்சாரியர்களால் உண்மை காணப்பெறாத "அத்துவிதம்" என்னும் சொல்லின் ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்றிருக்கின்றது. அத்துவிதம் என்னும் சொல் உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள ஒருசிறந்த சொல்லாகும். அச்சொல்லுக்கு விளக்கம் கூறவந்த ஸ்ரீசங்

காசாச்சாரியார், அகரம்-அன்மை-இன்மை, மறுதலைப்பொருள்களை உணர்த்தும் எனக்கூறும் இலக்கண விதியுள் "அத்து விதம்" என்னும் சொல்லின்கண் வந்த அகரத்திற்கு இன்மைப்பொருள் கொண்டு "பிரமம்-உலகம் என இருபொருள்களில்லை; பிரமம் என்னும் ஒரே பொருள்தான் உள்ளது" என முடிவு செய்துள்ளார். ஸ்ரீ இராமாநுஜாச்சாரியார் "உலகம் என்னும் பொருள் ஒன்று உண்டென்பது காட்சியளவையானும் உரையளவையானும் அறியக்கிடத்தலின், அதனை இல்பொருள் என்றல் பொருந்தாது. ஆதலின் உலகத்துக்கு விசிட்டமாயிருக்கின்ற பிரமப் பொருள் இரண்டில்லை ஒன்றேயுள்ளது என்பதே பொருத்தமுடைத்து" என அவரும் அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருள்கொண்டே உரைசெய்தார். ஸ்ரீ மத்துவாச்சாரியார் அகரத்திற்கு மறுதலைப் பொருள் கொண்டு இரண்டன் மறுதலை ஒன்றென்னவே ஒன்றன் மறுதலை இரண்டெனவே கொள்ளப்படும் எனக்கொண்டு "பிரமம் உலகம் என்னும் இரு பொருள்கள் வேறுவேறாக உள்ளன" என உரை செய்தார். இங்ஙனம் அவரவர் கொண்ட உரைக்கேற்பப் பாடியங்களையும் வேறு வேறாகச் செய்வாராயினர். இம்மூவர் கூற்றுக்களும் பொருத்தமில்லன என்பது ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரின் திருவுள்ளமாகும்.

அகரம்-அன்மை, இன்மை, மறுதலைப் பொருள்களைப் பயக்குமேனும் "அத்துவிதம்" என்னும் எண்ணுப்பெயர் மேல்வந்த அகரம், அன்மைப் பொருள் மாத்திரையேயுணர்த்துமன்றி இன்மை மறுதலைப்பொருள்களை உணர்த்தமாட்டாது என்பது உலகவழக்கில் அறியக்கிடப்பதோர் வாய்மையாகும். "அநேகம்" என்னும் சொல் ஒன்றல்ல பலவென்பதனை யுணர்த்துமன்றி ஒன்றில்லை [சூனியம் என்பதனை யுணர்த்துமாறில்லை யென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றாகும். ஆகவே, ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் "அத்து

விதம்" என்னும் சொல்லுக்கு இரண்டல்லவெனவேபொருள் கொண்டு ஏன் அருமறைகள் உலகமும் இறைவனும் இரண்டல்லவெனக்கூறியன என்பதின் தாற்பரியத்தை,

"பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும்போல் எங்குமாம்—அண்ணல்தாள்
ரமாத லருமறைக
றையு மாங்கு'

என்னும் திருவெண்பாவினால் விளக்கியருளினார்.

(இதன் கருத்து) இறைவன் திருவருள், பண்ணும் அதன் ஓசையும் போலவும், பழமும் அதன் சுவையும் போலவும் ஔபச் சிலேடிக வியாபகமாய் உயிர்களுடன் வேற்றுமையின்றி அதுவதுவாய் நிற்றலின், இறைவனும் உயிர்களும் வேறென்றாவது, இறைவனும் உயிர்களும் வெவ்வேறு பொருள்களாதலின் ஒன்றென்றாவது கூறாமல் இரண்டல்லவென (அத்துவிதமென) மறைகள் பொதுப்படக் கூறிற்றென்பதாம். இங்ஙனம் அத்துவிதத்தின் உண்மைப் பொருள்களைக் கண்டமையானன்றோ மெய்கண்ட தேவரை,

"பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ"

எனத் தாயுமான சுவாமிகள் துதிப்பாராயினார்.

அன்றியும், உபநிடதங்களில் தன்னைச் சிவமாக அல்லது பிரமமாகப் பாவிக்கவேண்டி "சிவோகம்", "பிரமாகம்" என்னும் சொற்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. விடநிவர்த்தியின் பொருட்டுக் கருடோகம்பாவனை செய்யப்படுவதுபோல, மல நீக்கத்தின்பொருட்டு சிவோகம்பாவனை செய்யுமாறு விதிக்கப்பட்டது என்னும் உண்மை சிவஞானபோதம், சித்தியார் என்னும் இருநூல்களினும் செவ்வையாக விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வுண்மையறியாதார் சீவன் பிரமசொரூப-

மாதவின் தன்னைப் பிரமமாகப்பாவிக்குமாறு உபநிடதங்களில் விதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது என உரைக்கின்றனர். சீவன் பிரமமாயிருந்தால் தானே தன்னைப் பிரமம் என்று பாவிக்க வேண்டியதென்னை என்பதனை அன்னார் உணர்கின்றிலர்.

ரு. பொருட் பெருக்கம்

இன்றும் நமது சைவசித்தாந்த மெய்யருணூல்களில் கூறப்படும் பொருள்கள்பல. அவையாவன: பதி-பசு-பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மை, அவற்றின் சொரூப, தடத்த (சிறப்பு-பொது) இலக்கணங்கள், பதிப்பொருள் சிவமே என்பது சிவத்தின் இலயபோக, அதிகார இயல்புகள், சிவபெருமான் செய்யும் ஐந்தொழில்கள், அவற்றின்பயன், சிவத்தின் நவந்தருபேதம், சிவம் சக்தி என்னும் இரண்டின் சம்பந்தம், சத்திபேதங்களும், தொழில்களும், ஆன்மாக்களின் பேதம், ஆன்மாவுக்கும் ஆணவ மலத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தம், ஆன்மாவுக்கும்-மாயை கன்மங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம், ஆன்மா கன்மத்தால் பிறந்திறந்துழலும் தன்மைகள், பிறவியின் பேதங்கள், உடலின் பேதங்கள், மாயையின் வகைகள், அவற்றினின்றும் பிறக்கும் தத்துவங்கள், தத்துவங்களின் செயல்கள், தத்துவ கர்த்தாக்கள், பிரமன் விண்டு முதலிய மூர்த்தி பேதங்கள், அவர்களின் செயல்கள், சிவபிரான் தலைமைத் தன்மை, கேவல சகல சுத்தமாகிய காரண அவத்தைகளின் இயல்புகள், சாக்கிர முதலிய காரிய ஐந்தவத்தைகள், அவற்றிற்குரிய கருவிபேதங்கள், புண்ணியபாவங்களின் வகைகள், பெத்த முத்திகளின் இயல்புகள் முதலிய பலவிடயங்கள் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. சுருங்கக்கூறின் நமது சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிற் கூறப்படாத உண்மைகளும் ஆராய்ச்சிகளும் பிறிதில்லை யென்பதாம்.

அன்பர்களே !

மேலே கூறியவாற்றால் நமது சைவசமயம், மிகப் பழைமையுடையதும், புதிய ஆராய்ச்சிகட்கு மாறுபடாததும், தனது பொருளுண்மைகளை அளவைப் பிரமாணங்கொண்டு விளக்குவதும், ஏனைச் சமயங்களைத் தழுவும் விரிந்த நோக்கமுடையதும், வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களிற்றெளிவுபடாத உண்மைகளை இனிது விளக்குவதும், பொருட்பெருக்கமுடையதும் ஆகும் என்பது ஒருசிறிது விளக்கப்பட்டது.

௯. வேண்டுதல்

பெரியோர்களே!

நமது ஒப்பரும் பெருமை வாய்ந்த சைவசமயம் முற்காலத்து முடியுடை வேந்தர்களாலும், சைவ மக்களாலும் நன்கு போற்றப்பெற்று வந்தது. அளவிலாப் பொருட்செலவில் எண்ணிறந்த பெரிய பெரிய சிவாலயங்கள் நிறுவப்பெற்றுப் பரிபாலிக்கப்பெற்று வந்தன. நமது சமயம் பிறசமயிகளாற் கேடுறாவண்ணம் சமயாச்சாரியர்களாலும், சைவ நன்மக்களாலும் போற்றப்பெற்றது. சமயாசாரியர் முதலினோர் நாமெல்லாம் ஓதி உய்யும்வண்ணம் பன்னிருதிருமுறைகளை இயற்றியருளினார்கள். ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தான குரவர்கள் மெய்யருள் ஞான நூல்களை அளித்தருளினார்கள். ஸ்ரீமாதவச் சிவஞானயோகிகள் மாபாடியங்களுட் சிறந்த சித்தாந்த மாபாடியம் உரைத்தருளினார்கள். சைவாதீன கர்த்தர்கள் சாத்திர உண்மைகளைச் சைவ மக்கட்குப் போதித்தும், சமய விசேட நிருவாண தீக்கைப் பேறுகளை அளித்தும் வந்தார்கள். சைவ மக்களெல்லாம் சமய சாத்திரங்களை நன்குணர்ந்தும், சைவாநுட்டானம் சிவபூசை முதலிய சமயநெறிகளில் ஒழுகியும் வந்தார்கள். இவ்வாறெல்லாம் விழுப்பமுற்றிருந்த நமது சமயநிலை இன்று எவ்வாறு

நமது சமயத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் போற்றுவாரில்லை. சமய ஞானமும், சமய ஒழுக்கமும் நம்மவர்களிடத்தில் அறவே ஒழிந்துவிட்டன. புறச்சமயத்தாரால் நமது சமய மக்கள் கோடிக்கணக்காய்க் கொள்ளை கொள்ளப்படுகின்றனர். சமய போதனை செய்யவேண்டிய சைவாதீனங்கள் அறவே அதனைக் கைவிட்டுவிட்டன. சிவாலயங்கள் பல இடிந்தும் தகர்ந்தும் போயின. இவ்வாறெல்லாம் சீர்கெட்டுக் கிடக்கும் சைவத்துறைகளை மீண்டும் சிறப்புறச்செய்யவேண்டியது சைவமக்களாகிய நமது கடமையென்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும். சைவம் ஆண்-பெண்-பாலர் முதலிய எல்லாருக்கும் பொது உடைமையாதலால் ஆடவர்களேயன்றிச் சைவ மங்கையர்களும், சைவ இளைஞர்களும் சைவபரிபாலன முயற்சியில்ஈடுபட்டு உழைக்க முன்வரவேண்டும். சைவ பரிபாலனத்துக்குஎன நிறுவப்பெற்றுள்ள நமது விவேகானந்தசபையையும், ஏனைய சபைகளையும் நாம் ஆதரிக்கவேண்டும். இனி நமது விவேகானந்தசபையார் நன்மாணவர்கட்குச் சைவசித்தாந்த நூல்களும்,தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களும் கற்பிப்பதுடன் பரீக்ஷைகளும் ஏற்படுத்தியிருப்பதாக அறிகின்றேன். இதற்கெல்லாம் பொருட்டுணை வேண்டுவது இன்றியமையாதது. செல்வர்களும், சீமாட்டிகளும் சபைக்கு வேண்டும் பொருள்களை வரையாது வழங்கி நிகரறு நற் சிவதரும சிவஞானத்தை வளர்த்து என்றும் பொன்றாப் புகழும் இன்பமும் பெற்று இனிது வாழ்வார்களாக.

எ. வாழ்த்து

நமது விவேகானந்த சபை நீடூழி நிலைபெற்று என்றும் சைவ வான்பயிரை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கும் வண்ணம் திருவருள்பாலிக்க என்னையாளுடைத் திருஞானசம்பந்தப்

பெருமான் பொன்னடிகளைப் போற்றுகின்றேன். சபையை நன்கு பரிபாலித்துவரும் சீரியர்களும், சபையின் தொண்டு களைக் கைம்மாறு கருதாது ஆர்வத்துடனும், ஊக்கத்துட னும் ஆற்றிவரும் மெய்யன்பர்களும் எல்லா நலன்களும் பெற்று இனிது வாழ்வார்களாக.

இதுகாறும் எனது புன்மொழிகளைப் பொறுமையுடன் செவிமடுத்த உங்கள் திருவடிகட்கு மீண்டும் ஒருமுறை வணக்கஞ் செய்கின்றேன்.

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை யறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக வுலக மெல்லாம்.

தத்துவானுபோகக் கட்டளை

(மலர் கக - இதழ் - ரு - உருசு-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிவதத்துவம்

இனிச் சிவதத்துவங்களாவன:—சுத்தவித்தை-ஈசுரம்-சாதாக்கியம் - சத்தி - சிவம் ஆக ரு.

க. சுத்த வித்தை

இதில் சுத்தவித்தை யென்கிறதெது? அசுத்த மாயை யிற்றோற்றப்பட்ட வித்தையைப் பிரேரிக்கிறது.

வித்தையைப் பிரேரிக்கிறது சுத்த வித்தையாகில், தத் துவங்கள் கர்த்தாவாலல்லது சீவியாதென்கிற தென்ன? அப் படியல்லகாண்; கர்த்தாவினுடைய சத்திகூடிநின்று செலுத்த அந்தச் சத்தியின் வழியிலே நின்று வித்தையைப் பிரேரிக்கி றது சுத்த வித்தையென்று ஒன்றுண்டுகாண். இது சுத்த வித்தைக்கு ரூபம்.

தெரிசனமாவது ஆத்துமாவுக்கு ஞானத்தை மிகுப்பித்துக் கிரியையைக் குறையப்பண்ணும். ஞான மிகுந்து கிரியை குறையவென்றதெப்படி? ஆத்துமா ஒரு விஷயத்தை இந்திரியங்களினாலே கண்டு, மனதிகளாலே பற்றி நிச்சயித்து எழுந்திருந்து சிந்தித்து, வித்தையாலே அறியுமோ? அறியும். அந்த அறிவை மிகுப்பித்துத் தொழிலைக் குறைவிக்கும். சுத்தவித்தை ஞானத்தை மிகுப்பிக்கிற தொழிந்து கிரியையைக் குறைப்பிக்கவற்றோ? ஞானம் மிகவே மெத்தென்னும். ஆகையால் ஞானம் மிகுந்தால் கிரியை குறையுமாகையாலே சுத்தவித்தையைக் குறைவித்ததென்று சொல்லப்பட்டது.

சுத்தவித்தை யென்று சொல்ல வேண்டுவானேன்? அசுத்தவித்தையு முண்டு ஆகையாலே. இதைச் சுத்த வித்தை யென்றும் அதை அசுத்த வித்தை யென்றும் சொல்ல வேண்டுவானேன்? இதைச் சிவசக்தி சேர்ந்து நிற்கையாலே, அது அசுத்தமாயையில் தோற்றமாகையாலே யென்றறிக.

இந்தச் சுத்தவித்தையைக் கர்த்தாவினுடைய சக்தி கூடி நின்று செலுத்தும்படி எப்படி? சுத்தவித்தையைச் சுத்தவித்தை நின்று செலுத்துகிற முறைமை போலச் சுத்த வித்தையைத் தம்பிரானாருடைய பஞ்ச சத்திகளில் ஞான சத்தி நின்று செலுத்தும். அந்த ஞானசக்தி சுத்தவித்தைக்குப் பிராணனாய் நின்று செலுத்துமாப் போல இந்த ஞானசக்திக்கும் தம்பிரானார் பிராணனென்றறிக.

உ. ஈசுவரம்

ஈசுவர தத்துவமென்கிறதெது? அசுத்தமாயையில் தோற்றப்பட்டு அராக தத்துவத்தைப் பிரேரிப்பிக்கிறது.

அராக தத்துவத்தைப் பிரேரிப்பிக்கிறது ஈசுவரதத்துவமாகில் அத் தத்துவங்கள் கர்த்தாவாலல்லது சீவியா தென்

கிறதென்ன ? அப்படியல்லகாண் ; கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடி நின்று செலுத்த அந்தச் சத்தியின் வழியிலே கூடி நின்று அராக தத்துவத்தைச் ஈசுவர தத்துவமென்று ஒன்றுண்டு காண். இது ஈசுவரதத்துவத் துக்கு ரூபம்.

இனித் தெரிசனமாவது ஆத்துமாவுக்குக் கிரியையை மிகுப்பித்து ஞானத்தைக் குறைவிக்கிறது. கிரியை மிகுந்து ஞானம் குறையவென்கிற தெப்படி ? ஆத்துமா ஒரு விஷயங் களை இந்திரியங்களினால் கண்டு, மனதிகளாலே பற்றி நிச் சயித்து எழுந்திருந்து சிந்தித்து, வித்தையாலே யறிந்து அராகத்தாலே யாசைப்படும். ஆசைப்பட்ட விஷயத்திலே செல்லத் தொழிலை யுண்டாக்கி அறிவை மெத்தென்பிக்கும். அதெப்படி ? ஈசுவர தத்துவம் தொழிலை யுண்டாக்குகிற தொழிந்து அறிவை மெத்தென்பிக்கவற்றோ ? தொழி மிகவே அறிவை மெத்தென்னுமாகையால் ஈசுவர தத்துவம் ஞானத்தைக் குறைவித்து கிரியையை யுண்டாக்குமென்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த ஈசுவரதத்துவத்தைக் கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடிநின்று செலுத்தும்படி எப்படி? அராக தத்துவத்தை ஈசு வர தத்துவம் செலுத்துகிற முறைமைபோல ஈசுவர தத்து வத்தைத் தம்பிரானுருடைய பஞ்ச சத்திகளில் இச்சா சத்தி செலுத்தும். அந்தச் சத்தி ஈசுவர தத்துவத்திற்குப் பிராண னாய் நின்றாற்போல இந்த இச்சாசத்திக்குத் தம்பிரானார் பிராணனென்றறிக. உ

௩. சாதாக்கியம்

சாதாக்கிய மென்கிறதெது ? அசுத்த மாயையில் தோற் றப்பட்ட அவ்வியத்தத்தைப் பிரேரிப்பிக்கிறது.

அவ்வியத்தத்தைப் பிரேரிப்பிக்கிறது சாதாக்கியமாகில் தத்துவங்கள் கர்த்தாவாலல்லது சீவியாதென்கிற தென்ன ?

அப்படியல்லகாண் ; கர்த்தாவினுடைய சத்திகூடி நின்று செலுத்த அந்தச் சத்தியின் வழியிலே நின்று அவ்வியத் தத்தைச் செலுத்துகிறது சாதாக்கிய மென்று ஒன்றுண்டு காண். இது சாதாக்கிய தத்துவத்துக்கு ரூபம்.

இனித் தெரிசனமாவது, ஆத்துமாவுக்கு ஞானமும் கிரியையு மொக்கப்பண்ணி நிற்கும். ஞானமும் கிரியையு மொக்கப்பண்ண வென்றதேது ? ஆத்துமா ஒரு விஷயத்தை இந்திரியங்களினாலே கண்டு மனாதிகளினாலே பற்றி நிச்சயித்து எழுந்திருந்து சிந்தித்து வித்தையாலே யறிந்து அராகத்தாலே யாசையெழுந்திருந்து புருடதத்துவத்தாலே அழுந்துமோ ? அழுந்தும். அதிலே அறிவுஞ் செயலும் ஒக்க நிற்கிறது சாதாக்கியம்.

இந்தச் சாதாக்கியத்தைக் கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடிநின்று செலுத்துகிறபடி எப்படி ? அவ்வியத்தத்தைச் சாதாக்கியம் நின்று செலுத்துகிறாப் போல சாதாக்கியத் தைத் தம்பிரானுருடைய பஞ்சசத்திகளில் கிரியாசத்தி செலுத்தும். இந்தக் கிரியாசத்திக்கும் தம்பிரானார் [பிராணன்] என்றறிக.

௪.

சத்தி தத்துவமென்கிறதேது ? அசுத்தமாயையில் தோற்றப்பட்ட காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும்

காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும் செலுத்துகிறது சத்தி தத்துவமாகில், அந்த தத்துவங்கள் கர்த்தாவாலல்லது சீவியாதென்கிற தென்ன ? ஆங்காண் ; கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடிநின்று செலுத்த அந்தச் சத்தியின் வழியிலே நின்று கலை நியதி காலங்களைச் செலுத்துகிறது மென்று ஒன்றுண்டு காண். இது சத்தி வத்துக்கு ரூபம்.

இனித் தெரிசனமாவது ஆத்துமாவுக்குக் கிரியையை யுண்டாக்குகிறது. ஆத்துமாவுக்குக் கிரியையை யுண்டாக்குகிறதெப்படி ? ஆத்துமா ஒரு விஷயத்தை இந்திரியங்களி

னாலே கண்டு, மனாதிகளாலேபற்றி நிச்சயித்து எழுந்திருந்து சிந்தித்து, வித்தையாலே யறிந்து, அராகத்தாலே யாசைப் பட்டு, அதிலே கிரியை செல்லுமோ? செல்லும். அந்தக் கிரியையை நிகழ்காலமாய் நின்று நியதியாலே நிச்சயிக்கப்பட்டு கலையாலே ஆணவ மலத்தை நீக்கிக் கிரியை எழுப்பப்பட்டு அளவாக நிற்பிக்கிறது சத்தி தத்துவம்.

இதைச் சத்தி தத்துவமென்று சொல்லுவானேன்? கர்த்தாவினுடைய சத்தி ஆதரித்து நிற்கையாலே.

இதைக் கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடிநின்று செலுத்துகிறதெப்படி? கால நியதி கலைகளைச் சத்திதத்துவம் செலுத்துகிறாப்போலே சத்தி தத்துவத்தைக் கிரியா சத்தி செலுத்தும். இந்தச்சத்திக்கும் தம்பிரானார் [பிராணன்] என்றறிக. ௪

௫. சிவம்

சிவதத்துவ மென்கிறதெது? அசுத்த மாயையில் தோற்றப்பட்ட மாயை யென்கிற தத்துவத்தைச் செலுத்துகிறது.

மாயா தத்துவத்தைச் சிவதத்துவம் செலுத்துமாகில், அந்த தத்துவங்கள் கர்த்தாவாலல்லது சீவியாதென்கிறதென்ன? ஆங்காண்; கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடிநின்று செலுத்த அந்தச் சத்தியின் வழியிலே நின்று மாயா தத்துவத்தைச் செலுத்துகிறது சிவதத்துவமென்று ஒன்றுண்டு காண். இது சிவதத்துவத்துக்கு ரூபம்.

இனித் தெரிசனமாவது ஆத்மாவை ஞானமேயா யிருக்கும்படிச் செய்விக்கிறது. ஞானமாயிருக்கும்படிச் செய்விக்கவென்றது ஆத்மா ஒரு விஷயத்தை இந்திரியங்களாலே கண்டு மனாதிகளாலே பற்றி நிச்சயித்து எழுந்திருந்து சிந்தித்து வித்தையாலே யறிந்து அராகத்தாலே யாசைப்பட்டு மாயையாலே மயங்கும். அதிலே அறிவாக நின்று அறிகிறது [சிவ

அதைச் சிவதத்துவ மென்று சொல்ல வேண்டுவானேன்? இதைச் சிவசத்தி ஆதரித்து நிற்கையாலே.

இந்தச் சிவதத்துவத்தைக் கர்த்தாவினுடைய சத்தி கூடி நின்று செலுத்துகிறதெப்படி? இந்த மாயா தத்துவத்

தைச் சிவதத்துவம் நின்று செலுத்துகிறது போல இந்தச் சிவதத்துவத்தை தம்பிரானுருடைய பஞ்ச சத்திகளில் ஞானசத்தி செலுத்தும். இந்தச் சிவ தத்துவத்திற்கு ஞானசத்தி பிராணனாய் நின்றாற்போல இந்தச் சத்திக்குத் தம்பிரானர் [பிராணன்] என்றறிக.

[ஆகச் சிவதத்துவம் ஐந்து. ஆகத் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு]

தத்துவங்களின் தோற்றமும் ஒடுக்கமும்

இந்தத் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினுடைய தோற்றம் ஒடுக்கம் எப்படி யென்னில், திருஷ்டாந்தம்:

தோற்றொருடிக்கை மாதர் கொடுங்கலி வேலைமனப்
பாத்தொடுக்க வோடிமனம் பாயாதே—தோற்றொருடுக்கம்
தன்னை யுணர்ந்து தமையுணர்ந்து மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னை யுணராத பேர்.

தோற்றம்

ளிப் பிரபஞ்சத் தோற்றமொடுக்கம் உணர்த்து

சுத்த தத்துவங்களின் தோற்றம்

பரமசிவனுடைய பராசத்தியி னருளாலே குடிலையிலே நாதந்தோன்றி நாதத்திலே விந்து தோன்றி விந்துவிலே சதாசிவந் தோன்றி சதாசிவத்தில் ஈசுவரந் தோன்றி ஈசுவர

லே சுதத

க இவை யைந்துக்குள் முன்சொன்ன விந்துவிலே

நமை - பைசந்தி - மத்திமை - வைகரி என்கிற நாலு வாக்குகளும் ஐம்பத்தோ ரக்கரங்களும் எண்பத்தொரு பதமும் சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும் சகல சாத்திரங் களும் சகலாகமங்களும் தோன்றின.

இனி அதோ மாயையிலே அனந்ததேவர் அருளினலே காலமும் நியதியும் கலையும் தோன்றிக் கலையிலே வித்தை

தோன்றி வித்தையிலே அராகம் தோன்றிற்று. இந்த ஐந்துங் கூடின சமூகத்தில் புருடன் தோன்றிற்று.

உருத்திர தேவர் அருளினாலே முன் சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதியும் முக்குணங்களும் தோன்றின. அவ்வியத்தத்திலே சித்தமும் புத்தியும் தோன்றின. புத்தியிலே ஆங்காரம் தோன்றிற்று.

அந்த ஆங்காரந்தான் தைசத வாங்காரமென்றும் வைகரியாங்கார மென்றும் பூதாதியாங்கார மென்றும் மூன்றாயிற்று.

அந்தத் தைசத ஆங்காரத்திலே சாத்துவித குணத்தை யுடைத்தான மனதும் புத்தியிந்திரியங்களாகிய சுரோத்திராதி ஐந்தும் தோன்றின.

வைகரியாங்காரத்திலே இராசத குணத்தையுடைத்தாகிய கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்காதியைந்தும் தோன்றின.

பூதாதியாங்காரத்திலே தாமத குணத்தை யுடைத்தாகிய தன்மாத்திரையாகிய சப்தாதிகளைந்தும் தோன்றின.

சப்தத்திலே ஆகாசம் தோன்றிற்று. ஸ்பரிசத்திலே வாயுதோன்றிற்று. ரூபத்திலே தேயு தோன்றிற்று. இரசத்திலே அப்புதோன்றிற்று. கந்தத்திலே பிருதிவி தோன்றிற்று.

ஒடுக்கம்

இப்படித் தோன்றின முறைமையிலே பிருதிவி கந்தத்திலும், அப்பு இரசத்திலும், தேயு ரூபத்திலும், வாயு ஸ்பரிசத்திலும் ஆகாசம் சப்தத்திலும் இப்படித் தோன்றின முறைமையிலே யொடுங்கும்.

இந்த சப்த - ஸ்பரிச - ரூப - ரச - கந்தமென்கிற தாமத குணத்தையுடைத்தாகிய தன் மாத்திரைகளைந்தும் பூதாதியாங்காரத்திலே யொடுங்கும்.

இராசத குணத்தை யுடைத்தாகிய கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளைந்தும் வைகரியாங்காரத்திலே யொடுங்கும்.

ஞானேந்திரியங்களாகிய சுரோத்திராதிகளைந்தும் சாத்துவித குணத்தை யுடைத்தாகிய மனதும் தைசத வாங்காரத்திலே யொடுங்கும்.

இந்தப் பூதாதி யாங்காரத் திரயங்களாகிய மூன்று வகைப்பட்ட வகுப்பும் குலைந்து ஆங்காரமேயாம். ஆங்காரம் புத்தியிலே யொடுங்கும். புத்தி சித்தத்திலே ஒடுங்கும். சித்தம் அவ்வியத்தத்திலே ஒடுங்கும்.

இப்படி இருபத்தைந்து தத்துவமா யொன்றான அவ்வியத்தமான பிரகிருதியும் அராகமும் வித்தையும் ஆக மூன்றும் கலையிலே யொடுங்கும். இந்தக் கலையும் நியதியும் காலமும் அதோ மாயையிலே ஒடுங்கும். இந்தச் சாத்திர சகலங்களும் சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும் ஐம்பத்தோரக்கரங்களும் எண்பத்தொரு பதமும் நாலு வாக்குகளும் விந்துவிலே யொடுங்கும்.

சுத்தவித்தை ஈசுவரத்திலொடுங்கும். ஈசுவரம் சதாசிவத்திலே ஒடுங்கும். சாதாக்கியம் விந்துவிலே ஒடுங்கும். விந்து நாதத்திலே ஒடுங்கும். இந்த நாதம் குடிலையென்று சொல்லப்பட்ட மகா மாயையிலே ஒடுங்கும்.

ஆக முப்பத்தொரு தத்துவமான மாயையும் பஞ்ச தத்துவமான மகா மாயையும் ஆக முப்பத்தாறும் காரியமாய் விரிந்தொடுங்கின.

மாயைகளிரண்டும் கிரியாசத்தியிலே ஒடுங்கா நிற்கும். இனிப் பராசத்தி யீன்ற அருளான இச்சாசத்தியும் ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் ஆக இவை மூன்றும் பராசத்தியிலே ஒடுங்கா நிற்கும். பராசத்தி பரமசிவனிடத்திலே ஒடுங்கா நிற்கும்.

பிரபஞ்சத் தோற்ற மொடுக்கம் இப்படி யென்றறிக.

(தொடரும்)

பாம்பன் - குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய

எ - வது

சமயங்களைக் குறித்த வியாசம்*

௧ (க) சீடன்:—ஈசுவரனைக் கணித்து அல்லது விரோதித்துள்ள சமயங்களையும் அவற்றினிச்சயங்களையும் விளக்க வேண்டும்.

குரு.—கேள். சமயம், மதம், மார்க்கம் என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. தாற்பரியம்; கடவுளைப் பேதித்து விடுத்து அல்லது கணித்து நாடுகின்ற வழியென்றும். அவ்வழியே வேதாகமாதிகட்குப் புறம்பான புறச்சமய மென்றும் வேதாகமாதிகட்குச் சம்பந்தமான உட்சமய மென்றுந் துவந்துவ வகையுள. அவற்றுள் புறச்சமயமானது உலகாயதம், புத்தம், சமணம், பாட்டம், மீமாஞ்சகம், பாஞ்சராத்திரம் என ஆறுவகையாகும். இவ்வாறு வகையில் உலகாயதமானது: உலகாயதம், சாருவாகம் என இரண்டு பேதமும்; புத்தமானது:சவுத்திராந்திகம், (மகாயானிகம்)யோகசாரம், மாத்துமிகம், வைபாடிகம் என நான்கு பேதமும், சமணமானது: நிகண்டவாதம், ஆசீவகம் என இரண்டு பேதமும்; பாட்டமானது: பாட்டாசாரியம், பிரபாகரம், நையாயிகம், சப்தப்பிரம்மவாதமென நான்கு பேதமும், மீமாஞ்சகமானது: மீமாஞ்சகம்,பாற்கரியம், நிரீசுரசாங்கியம், வைசேஷிகம் என நான்கு பேதமும், பாஞ்சராத்திரமானது: பாஞ்சராத்திரம்,

[*இது, பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் இல்லத்திலிருந்தபோது இயற்றிய வியாசங்களுள் ஒன்று. அவர்கள் இதனைப் பின்னர்ப் பார்வையிடவில்லை. அவர்கள் சீடர் திரு. N. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை இதனை எழுதி 1896-ம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் முதல் தேதி கையொப்பம் வைத்]

வைணவம், வைகாநசம், ஜோதிடம், மாயாவாதம், வேதாந்தம் துவிதவாதம், அத்துவிதவாதம் என எட்டு பேதமுமாகும்.

இங்ஙனம் புறச்சமயம் அறுவகையும் அவற்றின் பேதமுமான உச பகுதிகளின் தீர்மானத்தையும் ஈண்டு விவரிக்கக் கடவேம்.

(க) உலகாயதம்

இந்த உலகாயதபேதம் இரண்டுள் :

க. உலகாயதமென்பது:—காம சாஸ்திரமாகிய இன்ப சாகரமடல் முதலிய நூல்களிற் சொல்லப்படுகிறபடி இக சுகங்கள் பலவுள் சிரேஷ்டமான ஸ்திரீகளின்பத்திற் கேதுவாகிய காமமும் ஸ்தூலதேகமுமே தெய்வம். அதுவே பிரத்தியக்ஷம். மற்றப்படி சில தவத்தோர் செய்துமாய்கின்ற தரும நெறிகளும் ஒன்று கோடியாகப் புசிப்பிக்கு மென்னுந் துறவற நெறியும் அந்நெறியாற் பின்பு பேறுமென்று பேசு மொழுங்கும் அப்பிரத்தியக்ஷம். அதனால் அவைகள் பொய் மார்க்கமேயாகும். அப்பொய்மார்க்க மொழித்து மெய்மார்க்க மாகிய காமநூலிற் கூறப்படும் நல்ல பெண்ணின்பமே ஆண் பெண் கூடிய ஐக்கிய முக்தி. இதை அனுசரிக்கிறவரே (ஞானி) அறிஞரென்றும்,

இம்மார்க்கத்தை அனுசரிக்கிறவர்களையே பாமரர்களென்று நல்லோர் பகர்வர்.

உ. சாருவாக மென்பது :—காட்சி யொன்றே பிரமாணம். காட்சிக்கக்கூடிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவென்ற நான்குமே உண்மைப்பொருள். ஆகாச மென்பது பொருளன்று. நான்கு பூதச் சேர்க்கையான தூலவுடம்பே ஆன்மா. உடம்பு வளர அறிவு வளரும். உடம்பு தேய அறிவு தேயும். அது சகஜம். அதனால் ஈசுவர னென்றொருவனில்லை. இருக்கிறதெல்லாம் நான்கு பூதங்களே. அப்பூதங்களே தெய்வமும் அவைகட்கு நாயகனாகிய இந்திரனே தலைவனுமாகும்.

தூலவுடம்பினால் இகத்திலனுபவிக்குஞ் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்க நரகங்கள். இகசுகங்கள் பலவுள் பெண்ணின்பமே சிரேஷ்டம். அது நிமித்தம் முயற்சித்துப் பொருள் தேடி உண்டுடுத்துப் பூசி முடித்து அதைப் பொருந்தி வாழ்வதே ஆனந்த முத்தியென்றும். சில சாருவாகர் இந்திரியத்தையும் சில சாருவாகர் பிராணனையும் ஆன்மா வென்பர்.

இம்மதமே சகஜமத மென்றும் சூனியான்மவாதமென்றுந் தேகான்மவாத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இங்ஙனம் உலகாயதம் சாருவாகமென இருவகையாய்க் கூறப்பட்டுள்ள இந்நூற் செய்தவர் பிருகஸ்பதி பகவானவார். காரணம், தன் மகளை மணாளன் துறவறத்தால் நீத்தது காரணமாய் உண்டாக்கப்பட்டதென் றுரைக்கப்படும். அன்றித் தேவேந்திர போகத்தில் வெறுப்புற்றுத் துறவு மார்க்கத்தை யடைந்து அதீத மோக்ஷத்தைப் பெற வாரம்பித்த இந்திரனுடைய கருத்தைத் திருப்புமாறு சுரகுருவாகிய பிருகஸ்பதி அவ்விந்திரனுக்குப் போதிக்க வந்ததென்று ஸ்ரீ கந்தபுராணம் தேவ காண்டம் இந்திரபுரிப்படலத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(உ) புத்தம்

பௌத்த மென்றும். இப்பௌத்த பேதம் நாலுள்:

க. சவுத்திராந்திகமேன்பது:-ஆதிபுத்தன் முதலாக உக வகைப் புத்தருளர். அவரில் ஆதிபுத்தன் எல்லா யோனியும் புகுந்து நரக சுவர்க்கங்களுங் கண்டுவந் துழும்பவி வனத்துள்ளே பத்தாவைத் துறந்து தவஞ்செய்யுங் கௌந்தி புதரத்துள்ளே நுழைந்து விலாவைப் பிறிக்கொண்டு வெளி வந்து ஏழுநாளளவும் அத்தாய் மரியாமற் பாதுகாத்தெழுந்து முழுதுமுணர்ந்து கொலை முதலிய கடிந்து பாதுக்க துக்கனுய் நற்காட்சி, நல்வாய்மை, நன்முயற்சி, நல்லூற்றம், நற்கடைப்பிடி, நன்னெறி, நற்செய்கை, நல்லுளத்தோர் தலைப்பா

டைமை என்ற எண்குணமும் பொருந்தி அவ்வகையான தீக்குணம் எவையும் பொருந்தாறு யிருப்பான். அவன் காட்சியளவையுங் கருத்தளவையுமன்றித் தன்மராஜபுரத்திலே மாயா புத்திரனுய் வீற்றிருப்பான்; வடதிசையிலுள்ள அரசமரத்திலும் வீற்றிருப்பான். அவனுற் சொல்லப்பட்ட நூல் பிடகாகமம். அவ்வாகமம் வினைப்பிடகம், சிக்ஷாபிடகம், கந்திரபிடகம், ஆதிபிடகம் என நால்வகையாகு மென்றும். அந்நூற் கருத்து: உரு, அரு வீடு வழக்கு என நால்வகையில் உரு: பூதவுரு, உபாதாயவுரு என இருவகையாகவும், அவற்றுள் பூதவுரு பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு வென நாலாகவும்; உபாதாயவுரு: வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென நாலாகவும் அரு: சித்த அரு, கன்ம அரு என இருவகையாகவும், வழக்கு உள்வழக்கு, இல்வழக்கு என இருவகையாகவும், பிறவும் உள்ளது சார்ந்த இல்வழக்கு, இல்லது சார்ந்த உள்வழக்கு இல்லது சார்ந்த இல்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த உள் வழக்கு என நால்வகையாகவுஞ் சொல்லப்படும். அன்றி, உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை விஞ்ஞானம் என்ற ரு-ம் பஞ்ச கந்தமென்றும்; அவற்றுள், உருவம், முன்சொன்ன பூதவுருவும்; உபாதாய வுருவுமென்றும்; வேதனை: குசலா வேதனை, அகுசலா வேதனை, குசலாகுசல வேதனையென மூவகையென்றும்; குறிப்பு: சுரோத்திராதி ரு-ம் சித்தம் க-மாகிய ஆறு கருவிகளென்றும்; பாவனை: மனம் வாக்குக் காயங்களால் வரும் நல்வினை கO, தீவினை கO, என்பனவற்றுள் நல்வினையாவது மனத்திற் சந்தத் திருப்பணியே வணங்கல், மந்திரஞ் சொல்லல், துதித்தல், வாழ்த்தல், வாய்மை சீர்கொளல், தொழல், சூழ்தல், பரச்சேவை, பூவைத்தல் என்றும்; தீவினையாவது: தீயனசிந்தித்தல், ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல், பொய், பயனில்சொல், கோட்சொல்லல், களவு, கொலை, வீண் செய்கை யென்றும்; விஞ்ஞானம் மேல்விளக்

கிய கருவிகளாலும் அறிகின்ற ஆறறிவென்றும்; இக்கந்த மைந்துமே கருவியும் ஆன்மாவுமாக வுள்ளது, இந்தக் கந்த நீங்குவதே முக்தியென்றும்; சாருவாகத்தில் சொல்லுகிறபடி பூதம் நான்கென்பதும் திசை நான்கென்பதில்லை, அது இல் வழக்கென்றும்; பொறிகளின் திரிபல்லது காலமென்பதில்லை யென்றும்; மேற்சொன்ன கந்தங் கூடாமணிற்கிற பதியென்ப தும், ஆன்மாவென்பதும், பிரத்தியேகமா யில்லையென்றும்; புசிப்புக்காக மரஞ்செடிகளை வகுத்தான், அவைகள் ஜீவனுள்ள வைகளல்ல, அதனாலவைகளைத் தின்னலாம், ஜீவனுள்ளவை களைத் தின்னக்கூடாது, ஆனால், தானேசெத்த மாமிசத்தை யும் பிறர் கொன்றுகொடுத்த மாமிசத்தையுந் தின்னலாமென் றும்; சிவந்த நீலவண்ணப் புடவையை உடுத்தி வாசனைகளை அணிந்து கொள்ளலாமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இம்மதத்தில் அனேக விபரீதங் காணப்படுவதோடு அசுத்த மாயையின் தோற்றமாகிய குணதத்துவத்தின் கீழுள்ள புத்திதத்துவத்தைத் தானே பொருளெனவுங் கொண்டதாயிற்று.

௪. யோகாசாரமென்பது:—சவுத்திராந்திகத்திற் கூறிய படியே யாவுமாயினும் பிருதிவிமுதற் புத்திதத்துவம்வரை உ௩. அவற்றுள் புத்திதத்துவமே பிரதானம். அத்தத்துவம் பூதபௌதிகமான சரீரத்திலேயே உள. அத்தத்துவமுதல் யாவத் பொருள்களும் க்ஷணபங்கம். க்ஷணபங்கமான அறிவு தானே உடம்பு முதலியவாக வாதனையாலே அருவமும் உரு வமுமாதலாலே அறிவு பரிணமித்தபடி பிரபஞ்சங் கனவிற் றோன்றும். அங்ஙனம் விழித்தால் பொய்யாம். அதுபோல எங்கும் ஞானசந்ததியே உள்ளதென்றும்.

இதில் அருவமாயுள்ளிருக்கிற அறிவைத்தானே உரு வமா யுரம்பொருந்திப் புறம்பாயிருக்கிற உலகமாக விகற்பித் துச் சொல்லலாயிற்று.

௫. மாத்துமிகமேன்பது:—செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு முதலான அவயவங்களிலே ஞானசந்ததியாகிய போத மெழக் கண்டபடி அவ் அவயவங்கள் தானே போதமும், அவ்வவ் அவயவங்களில்லாக் கல் மரமிவைகட் கறிவில்லையாகவே அவைகளெல்லாங் கெடும். அதனால் இதுவே நிலையென்றும்.

இதில் அன்னியமாயுள்ள ஆன்மாவின் அறிவுக்கிடமா யிருக்கிற அவயவங்களைத்தானே அறிவென்று அறியாமை யாய்த் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாயிற்று.

௬. வைபாடிகமேன்பது :—மஞ்சளுஞ் சுண்ணும்புங் கூட்ட அங்ஙனஞ் சிவப்பென்பதொன்று பேதித்தாற்போலப் பிரபஞ்சமாகிய உருக்களின் அவயவமும் உட்போதமாகிய ஞானமுங்கூடுமவதரம் அறிவு பொருந்தித் தோன்றும், அப்படிக் காண்பதே பொருளென்றும்.

இதில் அருவமாகிய ஆன்மபோதமும் உருவமாகியஉலகமுங் கலந்து பொருளாயிருப்பதாகப் பிறழ்ந்து சொல்லலாயிற்று.

இங்ஙனம் நால் வகையாகக் கூறப்பட்டுள்ள புத்த மதமானது துவக்கத்தில் முன்னொருகாலந் தமிழ்நாடுகளிலும் ஈழநாட்டிலும் விருத்திப்பட்டிருந்து பின்னர் சைவசமயகுரவராகிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாற் கண்டிக்கப்பட்டதின்மேல் இப்பிராந்தியத்தில் இல்லாதொழிந்து அன்னிய பூமிகளி லிருந்துகொண்டிருக்கிறது.

(௩) சமணம்

ஆருகதமென்றும். இவ்வாருகதபேதம் இரண்டுள:

௭. நிகண்டவாதமேன்பது :—அருகபரமேட்டி யென்றொரு கடவுள் அனாதியே யுள்ளவன். அவனிருக்குமிடம் பொன்னெயில் வட்டம். அவன் வடிவு பொன்மலையிற் பொன்றுலெழுதினாற் போல ஆயிரத்தெட்டு மனுவுடைத்தாய்,

அனந்தஞானம், அனந்ததரிசனம், அனந்தானந்தம், அனந்த வீரியம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்பு என்னும் எண்குணமும் மதிக்கலைச்சிதம் போல விளங்க;

ஞானவர்ணீயம், சுருதி ஞானவர்ணீயம், அவதி ஞான வர்ணீயம், கேவல ஞானவர்ணீயம், கட்டரிசனவர்ணீயம், சொற்றரிசனவர்ணீயம், அவதிதரிசனவர்ணீயம், கேவல தரிசனவர்ணீயம் என்னுந் தீக்குணம் எட்டுங் கடிந்து; பசி, தாகம், சோம்பு, பயம், செற்றம், மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், சாதல், வேர்வு, கேதம், மதம், அதிசயித்தல், புசிப்பு, நித்திரை, சனித்தல், உவகை என்ற மாயை யாக்கை யாகிய பதினெண்குற்றமுந் தீர்ந்து வீற்றிருப்பன். அவனருகில் சித்த பரமேட்டி தன்மபாமேட்டி முதலானோரிருப்பார். அவர்களிற் சித்தபரமேட்டி:-'தன்மம்பகவ' என்று கடவுளை வினவ, அவன் 'பஞ்சாஸ்தமயம்' என்றுத்தரஞ் சொன்னான். அப்படிச் சொன்ன எழுத்தைந்தையும் சித்தபரமேட்டி பத்தாக்கினான். விவரம்: காலம், ஆன்மா, தன்மாத்தியகாயம், அதன்மாத்தியகாயம், புண்ணியம், பாவம், நிலைபெற்றவெளி, புற்கலம், பற்று, வீடு என்பன. இவற்றுட் காலமாவது மூவினை. ஆன்மாவாவது: உடம்பில் நிறைந்து நிற்பது. தன்மாத்தியகாயமாவது: புண்ணியம் புரிந்தால் யாதனு சரீரமானது மாயாகாரியத்தினின்றுந் தோன்றி ஆன்மாவைத் தன்னிடத்தேயாக்கித் திவ்ய தேகமாய் மேலே கொண்டுபோய் புண்ணியங்களைப் புசிப்பிப்பது. அதன்மாத்தியகாயமாவது: பாவவுடலாகிய யாதனு சரீரமாய்த்தோன்றி ஆன்மாவைத் தன்னிடத்தேயாக்கிக் கீழ்க்கொண்டுபோய்ப் பாவங்களைப்புசிப்பித்து நரகங்களில் அழுத்துவது. புண்ணியமாவது அருகக் கடவுளுக்கும், ஆருகதருக்கும் கொடுக்குந்தானமும், ஒருவரை ஒன்றை யிச்சியாததும், கொலை, களவு, கள்,

காமம், குரோதம், லோபம், மதம், மாச்சரியம் இவை நீங்கி யிருப்பதுமான சீலமும்; அரைஞாணும் உடைய....பாயுடுத் துத் தலைபறித்து நின்று அஸ்தமனத்திற்கு முன் தந்தது வாங்கி நின்றுண்டு, நீரை வடிகட்டியருந்தி, மெய் கழுவாது, விளக்கிடாது, உறங்காது கையிற் கமண்டலமும் மயிற்பீலியு முடைத்தா யிருப்பதும்; சுடுபாறையிற்கிடத்தல், கொல்லா விரதம் முதலியவுமான தவமும், அருகக்கடவுளைப் பூசிக்கும் பூஜையும் என்ற நான்கு விதமாகும். பாவமாவது: மேற்படி புண்ணியத்தை விடுவது. நிலைபெற்ற வெளியாவது ஆகாய முண்டெனல். புற்கலமாவது கடினமான இரும்பு கல் மரம் முதலியனவும், உயிர்நிலைபெற்ற பொருள்களுமாம். பற்று வது இல்வாழ்க்கை விடாமை, உழவுத்தொழில், வரைவு, வாணிபம், வித்தை, சிற்பம் என்ற அறுவகையாகும். வீடா வது மேல்விளம்பியவெல்லாம் விட்டுப் பாவம் புசித்துத் தொலைந்தாற் புண்ணியங் கதிகொடுக்கு மென்றும். இந்நூற் பெயர் சீவகசிந்தாமணி யென்றும், அதில் இந்நூலும் இப் பதார்த்தமும் உண்டோ இல்லையோவென்று வினவினால் உண் டாம் இல்லையாம் உண்டு இல்லையுமாம் என்று முவ்வகையாற் சொல்லப்படுமென்றும், ஜீவனென்றொரு பதார்த்தம் அணு தியே குற்றமுடைத்தா யிருக்கும் - அஃது தூலந் தேயத் தேயும் வளர வளரும் - ஐந்து இந்திரியங்களுமுள குணமே ஆன்மாவென்றும், அருகனுக்கிருப்பிடம் அசோகின் கீழென் றும் கூறப்படும். பெரும்பாலும் கருஞ்சரீரிகளாயுள்ள இவ் வமண தவச் சன்னியாசிகள் அரைஞாணும் உடையுந்துறந்து பாயுடுத்தல் முதலிய வினை செய்தனரென்னில் வஸ்திரமுடுத் தாற் சீலைப்பேன்பற்றி நசிக்குமென்று சிலர் அமணராயினர். சிலர் பாயுடுத்தனர்; சிலர் கடுக்காய் தோய்த்த வஸ்திரமுடுத் தினர். தலைமயிரை வளர்த்தாலும் சிரைத்தாலும் பேன்க ளுண்டாய்ச் சாமென்று மயிர் சிறிதா யிருக்கும்போதே சில

கருவிகளைக்கொண்டு பறித்துப் புண்பட்ட சித்தலையராயினர். தீபமேற்றிப் புசித்தால் அத்தீபத்தில் விட்டின்முதலிய பூச்சிகள் விழுந்து சாகுமென்று அஸ்தமனத்திற்குமுன் புசிப்பதாயினர். நீரிலிருக்கும் பிராணிகள் இறவாதிருக்கவேண்டிப் பலதரம் வடிகட்டி யருந்துவாரராயினர். கீழேபடுத்தாற் சிறு ஜெந்துக்களிறந்து போமென்று உறங்காதிருப்பதாயினர். வழி நடக்கும்போது எறும்பு முதலியன மாளாதிருக்க வென்று மெத்தென விளக்கிக்கொள்வதற்காகக் கையில் மயிற்பீலியை யுடைத்தாயினர்.

இம்மதத்தில் அசுத்தமாயையின் தோற்றமாகிய குண தத்துவத்தைத் தானே ஆன்மாவாகவும், கடல் வற்றியபின் மீனுண்ணக் காத்திருக்கும் பூனையின் மார்க்கம்போலப் பாவம் புசித்துத் தொலைந்தபின் அசேதனமான கன்ம புண்ணியங் கதி கொடுக்குமெனக் காத்திருப்பதாகவும் எண்ணற் பாலது.

அ. ஆசீவகமென்பது:—ஐந்துபொருளென்ற அணுவை ஐந்தான்மாவாக்கினன். அதிற் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு வென்னும் நாலும் பூதவணுக்கள். இவற்றொடு கூடி அருவாய் நிற்பது உயிரணு. இவ்வுயிரணுவே அறிவுள்ளது. ஏனைநான்கும் அறிவற்றவை. அறிவுள்ள அவ்வுயிரணு நாற் பூதங்களோடுங் கூடி நுண்ணிதாய் ஒட்டியுந் திண்டியுங் கலந்து மறிந்து செல்லாநிற்கும். அணுவுக்குப் புண்ணிய பாவங்கள்கூட அதற்குத் தகுதியான அறிவு உடற்கூட்டத் தாலுண்டாம். அம்முறைமையிற் புண்ணியத்தால் முத்தி நெறியோர்ந்து அம்முத்தியைச் சேருமென்று அந்தத் தன்ம பரமேட்டி யறிந்து மண்ணிடை வந்து உரைத்த மார்க்கமே முத்தி நெறி யென்றும்.

இதில் உயிரணுவானது: ஒட்டியுந் திண்டியுங் கலந்து மறிவதில் துயிலுங்கால், கரணங்கள் நீங்குகையால் அறியா

தென்றும் அப்படி நீங்குகையில் உயிரின் சிரேட்டங் கெடப் பூதங்களும் பிரிய உயிர்தொட்டுத் தீண்டியவுடம்பு பிரிவானே னென்னில், அதை நிலைபெற்ற வாயு கூட்டுமென்றும், அங் ஙனங் கூட்டற்கு அவ்வாயுக்கறிவில்லையே யென்னில் கன்மங் கூட்டுமென்றுங் கூறப்படும். அதனால் கன்மமாகிய மலம் அதை யறியமாட்டாதென்றும், அதை யறிவிக்குந் தலைவ னொருவனுண்டென்றும் இங்ஙனந் தெரியற்பாற்று.

இச்சமண மதம் முற்காலத்தில் தமிழ் நாடுகளில் பரவி யிருந்து பின்னர் சைவசமய குரவராகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளாற் கண்டிக்கப்பட்டொழிந்தது.

(ச) பாட்டம்

ஆறு சாஸ்திரத்திலொன்றாகும். இந்தப் பாட்டபேதம் நாலுள் :

க. பாட்டாசாரியமென்பது :—வேதமென்பது அநாதி, அஃது அரூபமாயும் கர்த்தாவாயும் நிற்றலால் அதுவே தெய் வம். அதிற் சொல்லப்படுகிற சோமயாக முதல் அசுவமேதம் ஈறாகச் செய்யப்படும் யாக கன்மங்களும் மனுதி காரணங்க ளாகிய ஞானமும் இரண்டு காலாகிச் சுவர்க்கத்திற்சேறும். பிரபஞ்சம் நித்தியமாகும். பிரபஞ்சத்தில் எல்லாவுடற்கும் ஆன்மா ஒன்றாய் நிறைந்து நிற்கும். அவ்வான்மா சுழுத்தி யிற் சடமாயும் ஜாக்கிரத்தில் அறிவாயுங் காண்பதால் ஜட மாயுஞ் சித்தாயும் இருவகையா யிருக்குமென்றும்.

இதில் பிரபஞ்சத்தாருக்குச் செய்காரியந் தவிர்காரிய முணர்த்துமாறாய் ஈஸ்வரனலருளிய வேதத்தைத் தானே தெய்வமென்றும் அறிவில்லாத கிருத்தியங்களும் பசுஞான மாகிய சிற்றறிவும் முத்தியைத் தருமென்றும் மொழிய லாயிற்று.

௧0. பிரபாகரமென்பது:—ஆறு சாஸ்திரத்திலொன்றாகும். அதில் மேற்பணித்த சோமயாக முதலிய கிருத்திய முடி அதன பயனாகிய பூருவம் வந்து தானறும். அந்தப பூருவமே சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கும். அதற்குக் கர்த்தா வென்றொருவர் வேண்டுமென்பதில்லை. பரிபூரணமான ஜடமே ஆன்மா. கூறிய பூருவத்தாற் கிடைக்குஞ் சுவர்க்கமும் ஜனன மரணத்தால் மாறுந்தரமுடைத்து. அதனால் யாக கிருத்தியங்களையும் பூருவத்தையும் விடுவதோடு அறிவிசைந்து தொழிற்படுகின்ற அந்தக் காரணங்களையும் நினைவறச் செய்து கல் மண் இவைகளைப்போல ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கிறதே முக்தியென்றாம்.

இதில் கடவுள் வேண்டாமலே எங்கும் விரிந்த காமிய கன்மம் பிறவிக் கேதுவாகிய நினைப்புக் கெடுகிற அறிவழிந்த நித்திரையே முக்தியென்பதாயிற்று. இந்நித்திரையில் அந்தக் காரணங்கள் கெடுவதாலும் அக்காரணங்கள் மாயா தத்துவமாதலாலும் இதைத் தண்ணிய மாயா நிஷ்டையென்றே ஆன்றோ ரதிர்ப்பர்.

௧௧. நையாயிகமென்பது :—நியாயமென்கிற வைதிக நூலொன்றிற்குரியதாகும். அதில் பிரத்தியக்ஷம் அனுமான மென்பவைகளை உலகத்திலறிவதே அறிவு. அதனாற் புத்தியே ஆன்மா. வாதம், செற்பம், விதண்டை எதுவென்னும் நால்வகைத் தருக்கத்தால் எதிரியை ஜயிக்கும் நிலையாகிய நிக்கிரகத்தானம் பதினொன்றையும் இந்நூலுடைத்து. கிரியாஞானச் சமவாயம் முக்திநிலை யென்று கண்டுவிடுவதே பெரிய தவமென்றாம். நிகழ்த்திய நிக்கிரகத்தானம் பதினொன்றிற்கும் கடவுள் உண்டெனத் தான் சொல்லும்போது அது காணப்படாததால் இல்லையென எதிரி மறுத்தற் குடன்படல், உடன்பட்டும் உத்தரஞ் சொல்லாதிருத்தல், தாழ்ந்த சொற்சொல்லல், சொன்னசொற் றவறுபட்டு முடித்தல்,

சொன்னசொற் சாதியாதது கொண்டு நான் சொன்னது அப்படியன்றெனல், கல்வி மிகுதியால் அழிதல், ஒரு சொல்லை நான்கு சொல்லாக எதிரி பிரித்தபோது அதற்குச் சோர்வு படல், சொல்லுதவாதழிதல், சொன்ன சொல் உவமைக் கொவ்வாதழிதல், சொன்ன பதின்மொழி இழிசொல்லால் அழிதல், தருக்கத்தை மாற்றி மானத்தால் அழிதல் என்ற தோல்வித்தானமும் பதினொன்றும். ஆக இருவகைக்குந் தானம் உ௨-என்றும்.

இம்மதத்தில் நூலுக்குக் காரணனாகிய கடவுளைக் கருதிக்கொள்ளாமல் நூலையும் கருதுவானையும் நூற்பொருளையும் கருதி நிற்பதோடு அசுத்தமாயையின் தோற்றமாகிய புத்திதத்துவத்தைத் தானே ஆத்மாவென்றுங் கொள்வதால் அறியாமையே காரணமாய் முடியும்.

க௨. சப்தப் பிரம்மவாத மேன்பது:— வேதாந்த நூலிலொன்றாகும். அதில் பிரபஞ்சமாகச் சொல்லப்படும்பொருள் சப்தத்தாலொழிய வேறில்லை. அச்சப்தப் பொருள் வேறுண்டென்னில் அப்பொருளுஞ் சப்தமாகச் சொல்லவேண்டுதலால் அஃது பொய். பூ என்ற சப்தமானது : பூமி புஷ்பம் பொலிவு அழகு பிறப்பு என்பனவாகவும், மா என்ற சப்தமானது : சொல்பெருமை மிருகம் மாமரம் கிருமி என்பனவாகவும் ஆவதால் அவ்விதம் பேதித்த பொருட் பேரெல்லாம் சப்தமே. அச்சப்தமன்றி வேறுபட்டபொருள் உளவென்னில் நெல்லில் வேறுபட்ட பொருள் பொரியென்னுஞ் சொற்பெற்றாற்போலச் சப்தந் தானே பொருளும் அப்படி வளர்ந்தசொல்லுமாம். அதனால் ஜடசித்துக்களாய்த்தோன்றி யழியும் எல்லாப் பொருள்களும் சப்தத்தினுடைய விகாரம். அச்சப்தமே பிரம்மம் ; அஃது பிரளய காலத்திலுஞ் சப்த வடிவாகவே [illegible]க்கும். அதுதானே நாதமாகவும் எல்லா வாக்குமயமான வேதமாகவு[illegible]நக்கும். அதையே யாவுமென்றறிவது முக்தியென்றும்.

இதில் சொல்லழிந்து பொருளாமென்றும் பொருளழிந்து சொல்லாமென்றுங் காண்பதில், பாலழிந்து தயிர் மோராகிப் பின்னர் அவை யழிந்து பாலாகாதென்று முணர்வதோடு பொருளைக் கண்டு அப்பொருளுக்கமைத்த பேராகிய சப்தத்தைத் தானே பொருளாய்க் கீழ்மேலாய்க் கொள்ளலாயிற்றென உணரவேண்டும்.

(௫) மீமாஞ்சகம்

வைதிக நூலொன்றிற்குரியதாகும். இம்மீமாஞ்சக பேதம் நாலுள்:

௧௩. மீமாஞ்சகமென்பது:—வேதமும் உபாங்க நூல்களும் சொல்கின்ற மார்க்கங்களை விசாரிக்கின் அவை அனேக பேதமாகத் தோன்றும். அப்பொருள்களை நோக்கில் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்புநில்லா. அதனாலவை நானாவிதமாமென்று திடஞானங் கொண்டு திரிமூர்த்திகளும் ஜீவர்களேயாவார்கள். தானுமவரில் ஒருவனாதல்தான் முத்தி. அப்படியாதற்குக் கன்மமே எல்லாமியற்றவல்லது. வேதத்தினுடைய கிரியா காண்டத்தை மேற்கொண்டு யாக முதலிய கன்மங்களைச் செய்யவேண்டும். தேகேந்திரியாதிகட்குப் புறம்பாய் ஆன்மாவுண்டு. அவ்வித ஆன்மாக்கள் பலர். ஈஸ்வரனென்பதில்லை. வேதமும் பிரபஞ்சமும் ஒருவராற் செய்யப்பட்டனவன்று. அவை நித்தியமாயுள்ளன வென்றும். இச்சமயத்தைத் தானே சஞ்சய வாதமென்றுஞ் சொல்லத்தகும்.

இதில் முத்திநெறி அவ்வகைத்தோ இவ்வகைத்தோ வென்கிற சந்தேகந் தோன்றக் காண்பதோடு அதீத மோக்ஷத்திற்குப் பக்குவமற்ற ஆன்மாக்கட்கு ஊர்த்தலோக போகம் பிரயோஜனமாம்படி கருணைகொண்டு பூர்வ பக்ஷமாய் விதித்த யாகாதி கர்ம புண்ணியங்களைத்தானே பெரிதாகவுங் ...க் காண்கலாம்.

இம்மதம்: சிவன் பிக்ஷாடன வடிவும் விஷ்ணு மோஹினி வடிவுங் கொண்டெழுந்து தாருகா வனத்திற் கேகிய காலை மக்கின மடைந்துவிட்டது.

௧௪. பாற்கரியமென்பது:—வேதாந்த நூலிலொன்றாகும். அதில், வேதமும் வேதப்பொ[illegible] ஆன்மாக்களுட சித்தாகிய ஞானமல்லது அஞ்ஞானமன்று. அஞ்ஞான மென்றொரு வஸ்து இல்லவேயில்லை யென்றும். ஜட சித்துக் களெல்லாம் பிரமத்தினுடைய பரிணாம மென்றும் அந்தப் பிரம்மமாகிய ஆன்ம ரூபத்தோடு இலயித்தலே முக்தி யென் றும் மொழியப்படும்.

இதில் ஞானத்தோடு அஞ்ஞானத்தைக் கூட்டிக் கூற லாயிற்று.

௧௫. நிரீசுர சாங்கிய மென்பது:—அத்தியான்மிக நூலி லொன்றாகும். அதில் புத்தி தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்து வம் ஈறாக ௨௩-யும் காரியமாகவுள்ள பிரகிருதி மாயை யானது, நித்தியமாய் வியாபகமாய் ஜடமாய் எல்லாப் பொருட் குங் காரணமாய் முக்குணங்களுஞ் சமமாய் நின்றவவதாம் ௨௪-ம் தத்துவமாயிருக்கும். இப்பிரகிருதி மாயைக்கு வேறாய் நித்தியமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நாநா பேதமாய் முற் றுணர்வுந் தொழிலுமில்லாததாய் அறிவு மாத்திரமாய் ஆன் மாக்களிருக்கும். அவைகட்கு முத்தியிலும் பெத்தத்திலும் வேற்றுமையின்று. சொரூபத்தினும் அஃதின்று. (?) அநாதி யிலேயே புத்தியைச் சார்ந்த (அஞ்ஞானம்) அவித்தை வசத் தாற் சுக துக்க ஞானந் தோன்றும். அதனாற் பெத்தான் மாக்களாயின. பிரகிருதி மாயையை (ஜீவான்மா) புருடனை யும் பகுத்தறியும் விவேக ஞானத்தால் அவ்வவித்தை நீங்கப் புருடன் முக்தியடைவன். அதனால் ஆன்மாக்கட்கு வேறாய் ஈஸ்வரனொருவனில்லை யென்றும்.

இதில் வழுத்திய பிரகிருதி பேதத்தறிவில்லை யென்றும் அதனாலது பகுத்தறியுந் தன்மையைச் செய்யாதென்றும்,

அங்ஙனம் புருடன் கூடிச் செய்விக்குமே யென்னில் அது அசுத்த மாயையின் தோற்றமாகிய காலம் நியதி கலை வித்தை அராகமென்னும் ஐந்து தத்துவங்களோடு ஆன்மாவானது கூடி சப்தாதி விஷயங்களை நுகருமவதாரத்துப் பஞ்சகஞ்சுகனாகிப் புரமென்னுஞ் சரீரத்திலிருத்தல் காரணமாய்ப் புருடனென்னும் பெயர் பெற்றிருத்தலினால் அவன் அறிவிப்பனென்பது குருடன் முதுகின் முடவனிருந்துகொண்டு இருவர் காலுங் கண்ணுமாக நடப்பதுபோலத் தற்பல மார்க்கமாகுமென்னும் வெளியாகும். அதனால் இவைகட்கு மேற்பொருளுண்டென்று உணரலா மன்றோ.

௧௬. வைசேஷிக மென்பது:—ஆறு சாஸ்திரத்திலொன்றாகிய வைதிக நூலாகும். அதில் நிரீசுர சாங்கியத்தில் நிகழ்த்துகிற புருடனையும் பிரகிருதி மாயையுஞ் சேர்க்குந் தன்மையுள்ள நியதியென்பதொன்று நடுவே நின்று நடாத்தும். அந்நியதிப்பிரிவே உலகமும் உயிருமாகும். இன்னணஞ் செய்யு நியதியே பிரமத்தினியல்பென் றறிதல் முத்தியென்றும்.

இதில் பிரமமோ அதனியல்பென்கிற நியதியோ பொருளென்று ஐயமுற ஹேதுப்படுவது மன்றி அகங்காரமே ஆன்மாவென்ப தாயிற்று.

(ஈ) பாஞ்சராத்திரம்

வேதாந்தமாகிய வர்க்கியபேத சமயம் எட்டுள் :

௧௭. பாஞ்சராத்திரமென்பது:—விஷ்ணுவினால் அவருடைய உந்திக்கமலத்திற் பிறந்த பிரமாவுக்கு ஐந்திராத்திரியளவும் போதித்ததினின் றேற்பட்ட ஒருநூலென்றும். அதில் உ௪ தத்துவமாகிய குணதத்துவத்திற்குமேல் உ௫-ம் தத்துவமாய் வாசுதேவனென்றொரு பரம்பொருள் ஆதியிலேயே அருவாய் மாயாசக்தி வடிவாய் அஞ்ஞானமில்லாத

ஞானப் பிரகாசத்தை யுடைத்தாயிருக்குமென்றும், அப்பொருளினின்றும் கிருஷ்ணனும் (மன்மதன்) மகரத்துவஜனும் அநிருத்தனும் ரௌக்கிணேயனும் என நான்கு வியூகங்கள் ஜகத்தைப் படைத்தற்பொருட்டு தோன்றுமென்றும், அந்நான்கு வகுப்பினால் ஜடமும் சித்துமாகிய எல்லாவுலகங்களும் படைக்கப்பட்டனவென்றும், வேதந் தெரிந்த வாசுதேவனாகிய விஷ்ணு தனதிச்சையாலே பிரபஞ்சம் இரக்ஷிப்பது காரணமாகத் திருவுருக்கொண்டு விளங்குகையில் பிரபஞ்சம் ஆதாரங்குலைந்து அதைச் சுமந்திருந்த அனந்தனாகிய பாம்புக்கும் ஆதாரமற்ற தருணம் அப்பாம்பைத் தானே நீர்மேலாசனமாக்கி அந்நீருக்குள் ஆன்மாக்கட்கு உறக்கம் வேண்டித் தான் விழித்துறங்கிக் கிடப்பனென்றும் அந்நாள் பிரசண்ட மாருதத்தால் அடிபட்டொதுங்குண்ட ஆன்மாவாகிய அணுக்கள் விஷ்ணுவி னுந்திச்சுழியை ஆதாரமாக வந்து பொருந்துமென்றும், பின்னர் கர்ப்பமாகி "ஆகாசாத் வாயு : வாயோராக்கினி : அக்கினே ஆப : ஆப : பிருத்வி பிருத்வி நாம் ஔஷதயா" என்னும் வேதப் பிரமாணப்படி தாமரை தோன்றி நீருள்ளமட்டும் வளர்ந்து மேலே மலருமென்றும், அதிற் பிரமா தோன்றி வாசுதேவனருளிய வேதவிதிப்படி உருத்திரனைப் படைப்பனென்றும் அதனால் வாசுதேவனுக்குக் கேசவனென்கிற நாமமொன்றுண்டாயிற்றென்றும், விவரம், கே என்கிற பிரமாவும், ச என்கிற சிவனும், வ என்கிற விஷ்ணுவில் ஐக்கியமும் தோற்றமுமா யிருக்குந் தன்மையை அந்நாமம் அறிவிக்கிறதென்றும் லோகானுக்கிரக பாலன நிமித்தம் வாசுதேவனே தசாவதாரங்களைச் செய்வனென்றும் மாயாகாரியமாகிய தேகேந்திரியாதிக ளெல்லாம் வாசுதேவன் வடிவென்றும் வேதங்களில் உறுதிப்பயனில்லை இந்தப் பாஞ்சராத்திரத்திற்றான் உறுதிப்பயனுண்டென்றும், ஆதலினால் இந்நூன்முறையே தீக்ஷைபெற்று வாசுதேவனை வழிபட்டு அவன்வடிவில் லயமாதலே முக்தி. (தொடரும்).

கொழும்பு விவேகாநந்த சபையின்

35-ம் ஆண்டு விழா

இச்சபை விழா இனிதே நடைபெற்றது. 29-5-38 காலை 9 மணிக்கு, யாழ்ப்பாணம் "இன்னிசை வாணர்" திரு. செல்வத்துரைப் பிள்ளையவர்கள் இன்னிசைப் பாடலோடு விழாத் தொடங்கிற்று. உயர்திருவாளர் (தூத்துக்குடி) சித்தாந்த ஆசிரியர் - ந. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்கள், தலைமைப் பே[illegible]யை விளக்கமுறப் பேசினார்கள்; காலை 10-15 மணிக்குத் தொடங்கி மதியம் 12 மணிக்கு முடிக்கப்பெற்றது. தலைவரவர்களுக்கு அறுவகைச் சுவையோடு, பல அடியார் கூட்டத்தோடு விருந்து செய்யப்பட்டது. மாலை 2 மணியிலிருந்து 4 மணி வரை சபையாரின் காரியக்கூட்டம் நடைபெற்றது.

அதன்பின், இறைவழிபாடாற்றி, முற்கூறிய இசைவாணர் திரு. செல்வத்துரைப் பிள்ளையவர்களால் இன்னிசைப் பாடல் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர், தலைவர் சித்தாந்த ஆசிரியர் திரு. ந. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்கள், பெருத்த மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்திடையே எழுந்து, "அன்பு நெறி" என்பதைப்பற்றி, சித்தாந்த நுணுக்கங்களைத் தெள்ளிதிற் பேசினார்கள். பின்னர், குலசேகரப் பட்டினம் திருவாளர் S. முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் "தொண்டர் ஆண்மையும் தொல்புகழ்ச் சேமமும்" என்பதைப் பற்றித் தெளிவுற, அன்புநெறிக்கு ஓர் இலக்கியமாகப் பேசினார்கள்.

கொழும்பு ஆனந்தா கலாசாலைத் தலைமையாசிரியர் திரு. V. T. S. சிவகுருநாதர் அவர்கள் இருவரையும் பாராட்டிப் பேசியதோடு, பொருட்செறிவுகளையும் எடுத்துச் சொல்லி மகிழ்ந்து பேசினார்கள். இரவு 8 மணிக்கெல்லாம் சிறப்பாய் விழா

Registered No. 2330. "SIDDHANTHAM" Vol. 11. No. 6

பெரிய புராணம்

இரண்டாம் பதிப்பு

சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த பெரிய புராணம் நமது சமாஜத்தின் இரண்டாம் பதிப்பாக இராய வேலூரில் நடைபெற்ற சமாஜ முப்பத்திரண்டாம் ஆண்டு நிறை விழாவின் தொடக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டது. ஏனைய பதினொரு திருமுறைகளின் டபில் கிரவுன் அளவிலேயே இவ்விரண்டாம் பதிப்பு அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. மூலம் பைகா எழுத்திலும், முக்கிய சொற்றொடர்களும் பாடல்களும் தடித்த பைக்கா எழுத்திலு முள்ளன. மொத்தப் பாடல் எண் ஒவ்வொரு பக்கத்தின் தலைப்பிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. புராண எண், பாட்டெண் முதலியன குறியீட்டுக் குதவியாகத் தரப் பட்டுள்ளன. சேக்கிழார் சுவாமிகள் வரலாறு, அரும் பொருளகராதி (விஷயக் குறிப்புகள்), திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, திருமுறைகண்ட புராணம், பாட்டு முதற் குறிப்பகராதி, யாப்புக் குறிப்பட்ட வணை முதலியன இப் பதிப்பிலுள்ளன. இப்பதிப்பின் துணை கொண்டு பெரிய புராணத்தின் அருமை பெருமைகளையும் சேக்கிழார் திரு வாக்கிலுள்ள இலக்கியச் சுவை பக்திச் சுவை முதலியவைகளையும், சேக்கிழார் உபயோகித்துள்ள சந்த வேறுபாடுகள் செய்யுள் வகைகள் முதலியவற்றையும் எளிதில் உணரலாம்.

தனிப்பிரதி விலை ரூபா ஒன்று அணா ஆறு;
ரிஜிஸ்தர் தபாற்கூலி அணா பத்து

ஆறு பிரதிகள் விலை ரூபா ஏழரை;
ரயில்வே பார்சல் கூலி முதலியன வேறு.

உடனே முன்பண மனுப்பிப் பிரதிகளைப் பெறுக.

இங்ஙனம்

"திருவருளகம்"
22-எ, கல்லுக்காரத் தெரு,
மயிலாப்பூர். 10-1-38

ம. பாலசுப்பிரமணியன்
காரியதரிசி
சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

Printed at the Sadhu Press, 12, Ganapathi Mudali Street, Royapettah. Edited and Published by T. V. Volaganathan for the Saiva Siddhanta Maha Samajam, at "Thiruvarulagam", 22-A Kallukaran Street, Mylapore, Madras.